

Tartalom

	Bevezető	1. oldal
A		
Z	M. Fehérvári Judit - Beköszöntött az első őszi hónap	2. oldal
E	M. Fehérvári Judit - A relative igazságról	4. oldal
M	Boér Péter Pál - Éjszakai műszak	6. oldal
B	Boér Péter Pál - Az utolsó fa	8. oldal
E	Brátán Erzsébet - Miért nem teljesülnek a vágyaink?	10. oldal
R	Brátán Erzsébet - Hol keressük a boldogságunkat?	11. oldal
A	Bernárd Emese - A negyvenedik	14. oldal
	Bernárd Emese - Indián nyár - A nő	15. oldal
XXI.	Bernárd Emese - Indián nyár - A férfi	16. oldal
S	Hornyik Anna - Miért mosolygok?	17. oldal
Z	Hornyik Anna - Kis semmi a nagy semmi közepén	19. oldal
Á	Hornyik Anna - A díjkiosztó - élménybeszámoló önróniával	20. oldal
Z	Szinay Balázs - A tömegkommunikáció, a média és az ördög	22. oldal
A		
D	Konkoly Ramóna - Döntés (Igen, vagy nem)	26. oldal
B	Konkoly Ramóna - Elkésett szavak	27. oldal
A		
N	Szerelem verspályázat - pályázati összefoglaló és eredményhirdetés	29. oldal

Bevezető

Kedves Olvasó!

Jelen lapszámunk a XXI. század emberének minden napjait, érzéseit, életfelfogását, körülményeit igyekszik visszatükrözni. Novellák, cikkek, eszmefuttatások adnak számot arról, hogy miként is éljük minden napjainkat. Az egyes témák, írások nyomvonalán haladva talán felsejlik a sorok között a válasz korunk egyik legaktuálisabb kérdésére is: boldog-e az ember? Ez a kérdés mindig is aktuális volt az ember életében, ám, ahogy a történelem kereke forog előre, érdemes időnként számot vetni és válaszainkat felülvizsgálni, ezzel kapcsolatban is. Hiszen azért mostanra leélt az ember néhány évezredet a Földön és nem mindegy, hogy ez alatt mire jutott? Közelebb került vajon a vá-

laszhoz? Hol tart a kutatásban most? Volt már bolder, vagy talán csak a jövőben fejt meg a boldogságitkát, vagy netán soha?

Összeállításunkból jó pár dologra fény derülhet. Meglátjuk, hogy mire jutunk a kérdések megválaszolásában!

Szinay Balázs

Pályázati felhívás!

A *tanítványi láncolat irodalmi klub* verspályázatot hirdet tagjai számára. Regisztráció után te is részt vehetsz a pályázaton! Regisztrálni itt lehet: www.lancolat.socialgo.com

A pályázat tárgya: 1 db vers beküldése ELMŰLÁS témában. A zsűri azt fogja elsősorban értékelni, hogy pályaműved mennyire színvonalasan bontotta ki az ELMŰLÁS-sal kapcsolatos mondanivalót, azaz vizsgálni fogja a versed formailag és tartalmilag egyaránt!

Formai követelmények: A pályázatotni kívánt írásművet word dokumentumban kell elküldeni a lancolatpalyazat@gmail.com címre a szerző nevének és a mű címének megjelölésével.

Egy írás nem lehet hosszabb 1 A/4-s oldalnál, a betűtípusnak Times New Romannak kell lennie, 11-es betűmérettel, normál sortávolsággal. A margókra vonatkozóan is a Word alapbeállításai az irányadóak.

Tartalmi követelmények: Pályázni lehet már meglévő, illetve újonnan írt verssel is. Régebbi vers esetében, természetesen, kizáró ok, ha az már valahol publikálva lett és az újbóli megjelentetési lehetősége nem engedélyezett.

Értékelés: A beküldést követően a zsűritagok értékelni fogják a beérkezett írásokat és felállítanak egy sorrendet az első három helyezett jelölésére. Erre két hét áll rendelkezésükre. Az eredményhirdetés a leadási határidőt követő harmadik hét közepén várható a *tanítványi láncolat irodalmi klub* weboldalán, de lesz egy hivatalos, élő eredményhirdetés is, amelynek során az első három helyezett mű bemutatásra kerül.

A zsűri 5 tagú. Tagjai a *tanítványi láncolat irodalmi klub* legaktívabb és/vagy leghasznosabb hozzászólásokat író tagjai közül öten. A beküldött pályaművek a pályázat koordinátorához érkeznek be. A zsűri anonim fogja értékelni a pályaműveket.

Nyeremény: A pályázat első helyezettjének díja egy 50 - általa írt - versből álló kötet nyomtatott formában (könyvalakban), amelyből a szerző egyúttal egy tiszteletpéldány átvételére is nyer jogot. A nyomtatott kiadványból – a szerző beleegyezésével – ő maga, vagy bárki más is rendelhet annak elkészülte után, utánrendelés keretében.

Beköszöntött az első őszi hónap

Beköszöntött az első őszi hónap. Hullanak a falevelek, sárgul a táj, s van itt még valami, amiről ilyenkor bizony elég sokat beszélünk, de annyira életünk része, hogy már oda sem figyelünk rá.

Szeptember van, amelyet nem csupán a családi kasszák éreznek meg, hanem nagyon sok gyerek élete végérvényesen megváltozik, hiszen vagy az eddigi óvodát váltja fel az iskola vagy felsőbb évfolyamokba, más típusú iskolarendszerbe lépnek a tanulók.

S kezdődik a szorongás, a teljesítménykényszer, amelyet Gyurkovics Tibor az egyik művében mindössze két apró mondatban fogalmazott meg:

„Nézem a lányomat és az unokámat. Ugye, anyu, holnap nem kapok fekete pontot?” Leginkább azoknak a kisiskolásoknak kihívás a tanévkezdés, akik - a szülők elfoglaltsága miatt - akár még néhány hete is az óvoda falai között önfeledten és mindenféle kötelezettségek nélkül, egyszerűen csak játszottak és beszélgettek. Mindenféléről kérdezgettek, válaszokat kaptak, s így ismerték meg fokozatosan és folyamatosan az Őket körülvevő világot. Ezek után egyik pillanatról a másikra azt veszik csupán észre, hogy nem elég egy másik intézmény, a beszabályozottság, hanem nem kérdezhet, amikor szeretne, s ráadásul otthon sem hallgatják meg, mert mindenki siet. Így aztán az iskola és a család észrevétlenül leszoktatja arról, hogy saját véleményét elmondja. Márpedig az mindenki előtt világos, hogy csak a kérdező gyerek vihetné tovább a tanítási órát, s ha még tovább gondoljuk, akkor felnövekedvén az egész társadalmat is.

Csak hab a tortán, hogy a legtöbb pedagógus kérdésfelvetései is vagy eldöntetőek, vagy szituatívák, tehát alapjaiban véve rosszak. A különböző szociokulturális közeg miatt, amelyekből a gyerekek érkeznek, kevés a fogalommagyarázat is. S ez még csak a jéghegy alja. Maga a tanár, ha már legalább két évig tanította ugyanazt a tananyagot – hacsak nem elég kreatív, elkötelezett, lelkes etc. –, pontosan tudja, hová akar eljutni mondjuk a 25. percben, s így bevallatlanul is a kicsengetést várja ő is, az órák pedig unalmasak lesznek. Manapság is kevés a tömeges szemléltetés, a kísérlet, s nincs analízis és szintetizálás sem.

Így aztán szorongó gyerekekkel vannak tele a ma iskolái is. Első osztályban nagyon gyakran előfordul az izzadó tenyér – és érdekes módon az orr is, amelyet sokan allergiának, esetleg megfázásnak vélnek -, s nem ritka a 170/100-as vérnyomás sem, s éppen azért, mert az iskolák teljesítmény- és nem gyermekcentrikusak. Hogyan hatnak ezek később? Ismert és megdöbbentő az eredmény: a felnőttkori sorozatos párkapcsolati krízisek egészen eddig vezethetők vissza.

Csapó Benő, a Szegedi Tudományegyetem Neveléstudományi Intézet egyetemi tanára hívta fel az érintettek figyelmét arra a tényre, hogy a PISA vizsgálatok szerint Magyarország leszakadt a tudásban, mert csupán a 23. helyen áll azon a listán, amelyet Finnország vezet.

Szintén Ő az, aki az okokat is nagyszerűen megmagyarázta. A gyerek előrehaladása ugyanis mindenképpen a szülőtől függ, amelyet az iskola nem képes ellensúlyozni, csak befolyásolni addig, amíg a pizsamás szocializáció visszahat az oktatási-nevelési folyamatra.

Magyarország lakosságának jelenleg 25 %-a funkcionális analfabéta, 11%-a otthon, segélyekből él, s csak a társadalom munkaképes részének csekély hányada dolgozik, hiszen az előregedéssel egyre több a nyugdíjas is.

Az UNESCO már 1998-ban kifejtette azon tételét, hogy „Az oktatás rejtett kincs”, amely négy elemből épül fel:

- az iskola tanítson meg megismerni és tapasztalatokat gyűjteni
- tanítson meg cselekedni (Magyarországon ebben a témában már 1969-ben Szentlőrincen Gáspár László kiváló eredményeket mutatott fel, amikor magát a pedagógiai gyakorlat logikáját változtatta meg, s így messze megelőzte saját korát.)
- tanítson meg élni
- tanítson meg lenni ebben a világban.

Beköszöntött az első ős hónap

Maga a megismerés nyilván a családtól és a településszerkezettől, azaz a szociokulturális háttértől függ. Az azonban senki előtt sem olyan egyértelmű, hogy az iskolába ez bizony, mint „rejtett tanterv” be is épül. Elég csak arra gondolni, hány embernek van otthon saját könyvtára, milyen szavakat használnak szülők a mindennapi kommunikáció során, hogyan töltik a hétvégeket és a szünidőket, járnak-e tárlatokra, színházba stb. Ezzel a többlettel nem képes felvenni a versenyt az, akinek a betevő falatra sem futja, albérletben él és sorolhatnám. Ma, akkor, amikor gyermekeink serdülőkorukra egyre magasabbak, senki nem gondolná azt sem, hogy ez nem az a biológiai érettség, amit a pedagógiai annak nevez, mert az bizony már az óvodából is hiányzik. Az iskola-érettség szóhasználat melleleg hibás, mert az iskolakészültségi állapotot kellene használnunk helyette. Ma ez körülbelül a 8. életévre tolódik ki. S ezek után szegény gyerek csak folyamatos hiányállapotokba kerül: kisiskolás korban nem alakulnak ki bizonyos képességek, a felső tagozatban a tanulók nem motiváltak, a középiskolában hiányzik a pályaorientáció, s aztán a szülő és a gyerek is nagyon boldog, ha csemetéjét bármilyen egyetemre, főiskolára felveszik. Az pedig tény, hogy ma a legkeresettebb 10 foglalkozás közül mindössze 3 köthető diplomához, s szinte egyik napról a másikra eltűntek a jól felkészült, hiányzó szakmunkások.

Az 1990-es években Mihály Ottó ugyan megfogalmazta, hogy a magyarországi pedagógiában is megtörtént a paradigmaváltás, azaz

- sokszínűvé, pluralistává vált a pedagógia
- magában az iskola szerkezetében történtek változások; a lehetséges módozatok:

- 8+4
- 8+5
- 4+8
- 6+6
- 8+2

- A nevelési-oktatási palettán egyaránt megjelentek az európai és Európán kívüli alternatív pedagógiák.

Ez a váltás beengedte az olyan iskolatípusokat, mint a németországi Waldorf, a franciaországi Freine, az olaszországi Montessori, a holland Dalton, a Jéna plan és az amerikai Step by step pedagógiák. Maradjunk annyiban, ha Valakit érdekel, ezek rövid bemutatásával folytatom ezt a cikket, mert nem szeretnék a sok és unalmas hibájába esni semmiképpen sem!

Ami azonban számomra is meglepő volt néhány éve, az az a tény, hogy „Dél itt van északon”. Mit is értenek a neveléstudománnyal foglalkozók ezen?

India és Kína hatalmas fejlődését. Ma Kínában a GDP 5-6 %-át az iskolára költik, s ráadásul az ország iskolakultúrája 600 éves hagyományokon alapul. Az oktatás kiemelt területei az ének-zene és a tánc. Aki egy kicsit is érintve volt a pedagógiában, az tudja, hogy ezek bizony tovább hatnak. Transzferhatásnak nevezi a pedagógia ezt a jelenséget, s a matematika és a nyelvek fejleszthetőek így a legjobban. Az talán még a hétköznapi emberek előtt is világos, hogy ha valaki matematikából kiválóan teljesít, akkor a grammatikával és az idegen nyelvekkel sem lesz gondja, mert ezek a tárgyak a formális logikai gondolkodáson alapulnak.

Elvonatkoztatni, azaz absztrahálni pedig csak úgy lehet, ha van egy olyan pont, ahonnan ki tud indulni a diák.

Ezt kellene nálunk is minél hatékonyabban megvalósítani, hogy gyermekeinknek legyenek képességélményei, azaz tudják azt, hogy miben a legjobbak, s miért. Így majdan a tapasztalati élményeik kommunikációs készséggé fejlődhetnek, s egyaránt képesek lesznek majd problémamegoldó- és önálló ismereteket szerezni is tudó, önálló véleménnyel rendelkező, felelős állampolgárokká válni.

M. Fehérvári Judit

A relative igazságról

Igazsága van ma már mindenkinek, s még sincsen teljes rátekintése a dolgokra senkinek sem... Legfeljebb megsejthet valamit a Lét azon nagy kérdéseiből, amely éppen az ő számára fontos.

Az emberek sokfélék, így az igazságuk is nagyon színes kavalkáddal szolgálhat.

Az esendőség, a tökéletlenség, a kategorizálás sajnos mindnyájunkat jellemez.

A modern civilizáció, a felgyorsult kor, a mindennapos megélhetési gondok közepette mégis egyedül az az ember lehet boldog - legalábbis úgy hiszem -, akinek a lelkében rend van.

Ez a rend pedig csak nagyon szigorú etikai alapokkal valósulhat meg, s úgy vélem, hogy a transzcendencia elfogadása nélkül sohasem.

Ehhez hatalmas belső tűzre, érésre, módszeres és rendszeres munkára van szükség önmagunkon, s még ekkor is elbukhatunk.

Miért?

Éppen az igazság miatt?!

Mert, ami az én igazságom, az nem mindenkié, még akkor sem, ha én úgy vélem, az! Egyet lehet tenni, akarni, tudni, tudatosítani, hogy igenis vannak olyan morális törvények, amelyekben én, mint egyedi individuum, soha nem kételkedem, mert elfogadom igazságukat, s egész életemen keresztül ezt az igazságot akarom nyújtani önmagamnak és Másoknak is!

S vagyok annyira hűséges önmagamhoz, hogy az akarásom felülírja egyéniségemnek az a lángja, amely végig tart azon az úton, amelyet az élet egyre szövevényesebb hálói egyre mesebelibbnek és leküzdhetlenebbnek képeznek le tudatomban.

Tulajdonképpen spirituális biztonságokra van szükségünk, olyanokra, amelyeket nem adhat meg sem a hírnév, sem a vagyon, az anyagi jólét.

Az én általános igazságom ez: a családé, a szerető kapcsolatoké, a hűségé. Ha ezek nincsenek meg, nincs létjogosultsága a kérdésfelvetésnek.

Senki, még a barátok sem pótolják mindazt a felelősséget, örömet, amelyet gyermekeink képesek adni, amikor tanítjuk Őket vagy veszekszünk Velük, mert ekkor kapjuk meg azt az ajándékot is, hogy teljes egészében felelősek vagyunk egy Másik Emberért.

Többféle megismerés létezik. A bizalom problematikáját semmiféleképpen sem feledném, ha az igazság kérdéseit fejtegetném.

Vajon hány emberben képes ma megbízni bárki is, akár vaksötétben is, elestében is?!

Tulajdonképpen a drámapedagógiában is vannak ilyen dőléses játékok. Engedd el Magad, állj be egy kör közepére, s dőlj bármerre, mert Társaid megtartanak! Kevesen merik elsőre bevállalni, holott csak eleshetnek... Bizalomjátékoknak nevezik őket.

Erről szól a hit is. A bizalomról, semmi másról. Vannak helyzetek, mikor az embernek saját személyes életében helyet kell teremtenie másnak is. Talán azért, mert az élet kismadara a vállára ült, s éppen ott dalolja utolsó énekeit.

Én az ehhez a dologhoz való hozzáállásunkat nevezném spirituális dolgoknak. Nem egyfajta lila ködre gondolok, hanem a fejlődésre. Arra a fogyatékoságunkra, hogy hajlamosak vagyunk belefeledkezni a materiális dolgokba, amelyek aztán lelkünkhez ragadnak, akár a karamell a szájpapulásunkhoz, s aztán megpróbálunk mindenképpen megszabadulni tőle. Mert kényelmetlen, s nem is való oda, hiszen az ízéért fogyasztjuk egyedül. Ez nagy fogyatékoságunk, hiszen éppen azt nem vesszük észre, ami számunkra evidens: hogy szeretnek bennünket, hogy körülölel a világegyetem, változnak a napszakok, az évszakok és szépek. Látjuk ugyan az időt, de nem érzékeljük. Éppígy a bánatot is érezzük, de ha elmúlik, nem valljuk azt, hogy jó volt nyakig benne ülni, mert most, hogy elmúlt, ránk talált a légzés, a szabadság levegővételének mindent elsöprő érzése.

Ha tudnánk arra figyelni és tudatosan, hogy ablakaink és ajtóink Mások számára mindig nyitva álljanak, akár

A relative igazságról

lelkünk is, szabadok lehetnénk és boldogok!

S a világi hírek, álhírek, válságok is kellő módon helyükre kerülhetnének fejünkben is, mert öngyilkosságba rohanunk, ha mindig a válságról gondolkodunk. Hadd gerjesszék csak, de ne essünk lelki csapdáiba, akár van kölcsönünk, akár nincsen!

A régiek is megéltek. Pénz nélkül is, de boldogan. Mi ezt a képességünket elfeledtük. Ez is egy igazság. Próbáljunk ebből kitalálni, s hagyjuk a médiát, mert a belső tökéletesedéshez semmi köze annak, ami onnan árad felénk.

M. Fehérvári Judit

Éjszakai műszak

– Ej, szívem csücske, gyönyörű bogaram, nehéz az én kenyérem. Most itt vagy velem, láthatod, hová kellett süllyednem ahhoz, hogy a mindennapi konyakunkra valót, a limuzin sofőrjének fizetését és a személyzet bérezését megkeressem. Veszélyes, idegőrlő, fizikailag és szellemileg is, nagyon igénybe vevő munka ez. Sokszor órákon át várok, hogy a megfelelő személy végre az utamba akadjon és mikor már teljesen a látókörömben belül van, szomorúan kell konstatálnom, hogy alkalmatlan a pénzkereső tevékenységem alanyává válni. Tudniillik a verést kerülendő, elvből nem állítok meg olyanokat, akik ránézésre annyira csórók, hogy a zsebükben biztosan egy fil-lért sem találok. Egyrészt takarékoskodom az energiával, másrészt a munkavédelmi szabályokat is be kell tartani. Nem lehet céloom a rendőrkézre kerülés, sem a magam hanyagságából, sem úgy általában. Ami az energiát illeti, az erőre gyakran szükségem van, nem fecséremlhetem feleslegesen az éjjel öt-hat órájában.

Ó, légy szíves, légy szíves, légy szíves! Mikor jön erre valaki, mutasd meg, hogyan csinálod, drága hősöm!

– Hát legyen. Nem annyira szívderítő látvány, tudod grabancon ragadom a delikvenset, általában rásegítő mozdulatokkal rábírom az anyagi javainak átadására.

Ó, édes hősöm, csak Te tudsz így fogalmazni, olyan vagy, mint egy ügyvéd, vagy... bíró.

– Ne rémisztgess légy szíves, ezt a két kategóriát nagyon nem szeretem, tudod!

– Ja, bocs! Ott jön egy ürge.

– De szépen tudsz beszélni! Ő egy alany, ne feledd, ALANY! Egy potenciális alany, aki ha ideér és alkalmasnak látom a pénzszerzési munkámba bevonnai, akkor azt meg is teszem. Arra kérlek csak, hogy ne sikoltozz!

– Dehogyan sikoltozom, hiszen egész nap olyan úriember vagy, hogy senki nem képzelne rólad...

– Mit nem képzelne rólam senki?

– Bocsi, bocsi, nagyon nagyra értékelem a munkádat.

– Értékeld is, ebből élünk. Különben húzd meg ezt az üveget! Na, itt az ürge, ez egy kis toprongyos! Most láthatod, hogy nem lehet elsőre célpontot találni. Ennek üresek a zsebei, ráadásul meg sem ijedt. Láthatólag merev, egyenes tekintettel, magába roskadtan, vagy félig aludva ment előre, mintha nem is látná, hogy itt állunk az utcai lámpa alatt.

– Jaj de okos vagy, hősöm! Innen látom, hogy a bölcsességednek köszönhetjük tulajdonképpen a jólétünket.

– Sok ész kell ide! Sokkal több, mint gondolnád. Apro-pó, jut eszembe, lehet, hogy cselet követett el az előbbi pasas. Túlon-túl nem vett rólunk tudomást ahhoz, hogy tényleg valós elmélázásnak tűnjön. Most már nem megyek utána, de a következővel nem fogok kivételezni, azt leütöm.

– Ütöttél már le embert?

– Igen, de nem úgy, ahogy te gondold. Általában ez egy pofont, kettőt-hármat, ötöt, tízet jelent, amennyi szükséges. Mondtam, hogy ez nehéz fizikai igénybevételt is jelent. Nem egyszerű munka, nagyon stresszes és kiszámíthatatlan.

– De hogy érted, hogy nem úgy, mint a filmekben?

– A filmekben hallasz egy ilyent, hogy "pukk", aztán elterül a földön, két óra múlva felkel, megvakarja a fejét és tovább megy. A valóságban kap egy cseppet sem "pukk" hangú, ököllel történő beavatkozást, leggyakrabban a fejére. Elterül, aztán feltápáskodik és átadja a pénzt. Megjegyzem, ezt soha nem szoktam alkalmazni, csak ha a grabancon ragadás után elhangzott felszólítás, miszerint „Ide a pénzed”, eredménytelen.

– Akkor igazi leütés nem is szokott lenni?

– Na, amire te gondolsz, az agyonütés, kisanyám. Olyant még nem csináltam, és nem is szeretnék. Tudod, azért nem csak börtön jár, hanem sokkal több.

– Mi lehet sokkal több a börtönnél, akasztás már nincs?

– Értem, értem, azt akarom ezzel mondani, akármennyi pénzem van, a legjobb ügyvédekkel sem tudnám elintézni, hogy ne kelljen hosszú időre börtönbe mennem. Így viszont, ha problémám adódna – eddig nem – elég

Éjszakai műszak

pénzem van ahhoz, hogy akármi is történjen, egy jó ügyvédi csapat felmentést, vagy rosszabb esetben felfüggesztett büntetést hozzon ki.

– Ó, de okos vagy! Mit is kezdenénk a te tudásod és eszed nélkül! Ja, meg a limuzin, a villa, a személyzet és a slepp nélkül. Tudom, az a baj, hogy a te munkád állandó éjjeli munka, nagyon keveset tudunk estélyekre járni.

– Azért kiveszek néha egy-két szabadnapot, mókuskám. Na, húzd meg az üveget!

– Nincs is hideg.

– Látom, nem fázol, de azért húzd meg, otthon is meg szoktad.

– Ja, akkor add ide! Most reggelig itt fogunk rostokolni?

– Nem, előbb vagy utóbb jön egy megfelelő alany, vagy kettő, vagy öt, teljesen kiszámíthatatlan. Én majd beszédek az összeget kemény munkával és lesz holnap, holnapután, meg amikor kell, mindig szépen lesz pénzünk. Csak légy türelmes!

– Most már nagyon felnézek rád. Első éjjel, hogy végigkísérhetem keserves munkádat.

– Első és utolsó, mert nagyon zavarasz!

– Igen, én hősöm, én sem akarok többször kijönni veled. Kicsit csendes. Ha lehet, otthon szeretem szürcsölgetni a konyakot.

És egy kis szemszögváltás: Balázs, aki súlyos betegség közben, orvosi előírásra, napi sétái közül az utolsót ejtette meg, fáradtan egykedvűen, szürkésbarna, loncsos kabátban ballagott ki a talán kétszáz méterre tervezett távra. Senki nem járt az utcán, zavarta is ez, még így este is. Nem nagyon szerette a magányt, a közbiztonságot sokkal jobbnak gondolta, semmint félnivalója legyen, ha emberrel találkozik. Ismerős volt a környék, látásból majd mindenki ismerte és ő is sokakat ismert, így örült, ha találkozott valakivel.

Az élelmiszerbolt hátsó oldalán a raktárak utántöltésére készült rámpák mögött már senki nem serénykedett. Befordult balra a szűk sikátorba, ahol mindössze a zöldséges bolt előtti beugróban égett villany. Egy iszonyatosan természetes, nyers, brutális kinézetű, talán két méter magas, úgy 120 kg-os böhöm férfi és egy kimondottan több, mint spicces nő „társalognak” egy üveg konyak mellett. Egyik kézből a másikba vándorolt a butykos. Az ijesztően nagydarab pasas, a már-már molesztáló módon enyeltésre hívó nő észrevette Balázst.

– Te kani, üsd agyon azt a krapekot!

– Oké! Fogd meg ezt az üveget, húzz egyet rajta, addig én elintézem.

Balázs nem lett túlságosan nyugodt, hiszen elfutni nem volt ereje, ha meg világossá teszi, hogy eljutott hozzá az üzenet, a veszélyt növeli. Így remegő gyomorral, kívülről nyugodt kinézetet erőltetve magára, lépteit nem szaporázta, se jobbra, se balra nem nézett. Az elgondolkodót játszva haladt előre... Nem lehet tudni, mi történt a két méteres tag fejében, mikor Balázs felé lépve megállt és rövid gondolkodás után visszalépett. Annyi bizonyos, hogy az eredetileg 200 méteres sétából, sokkal több lett, azt a rizikót már nem vállalhatta be az alig járóképes Balázs, hogy ugyanazon az útvonalon még egyszer a bájós páros vonzaskörébe kerüljön. Kénytelen volt tehát két háztömböt megkerülve, és egy jó kiadós verést, vagy talán annál sokkal többet, elkerülve, holtfáradtan hazamenni. Így a szakember és a potenciális alany – Balázs szemszögéből nézve, útonálló és áldozat-, soha nem tudták meg egymás gondolatait.

Az utolsó fa

Kedves Nézők! Itt állunk az Amazonas-menti Metálkék toxin sivatagban. Valami olyant láthatnak, amire... szerintem nem is kíváncsiak. Itt állok..., pillanat... előveszem a jegyzetömbömet.

Mi is ez? Ja igen: fa. Itt állunk a fa nevű... növény mellett. Nagyon-nagyon gyönyörű ez a sivatag! Örök érték. Ezért vált szükségessé ennek a förmedvénynek az eltávolítása. Úgy 150 évvel ezelőtt ezt a valamit használták is, bár el nem tudom képzelni mire. Itt van mellettem, egy – pillanat, megnézem a jegyzetömbömben – egy úgynevezett favágó. Egy aggastyán, 34 éves és még nem nyugdíjas!

– Mondja! Maga hány évesnek gondolja ezt a... fát?

– Hát kérem, a szépapám ránézésre megmondhatta volna. De én előveszem a digitális életkor-meghatározómat. Pillanat, ez a fa olyan 716 éves.

– Borzasztó! Nem gondolja, hogy ez aberráns, ilyen hosszan élni bárminek is? Maga is már 34 éves és még nem nyugdíjas.

– Az ükapám 98 évet élt!

– A maga ükapja is favágó volt?

– Igen. 95 évesen még vágta a fát. A dédapám 83, a nagyapám 62, az apám 54 évet élt.

– Borzalom! A maga családjában ilyen matuzsálemi kort megérő emberek éltek?

– Hát megjegyzem, ez korábban volt, a jelen kilátások szerint erre már nincs szükség.

– Na látja! Semmi értelme ilyen hosszan élni. Mi a túró az a kezében?

– Ez kérem egy balta.

– Micsoda?

– Fejsze.

– Most balta, vagy fejsze?

– Hát így is, úgy is neveztek régen. Úgy gondoltam, hogy nyugdíjba menetelem előtt nem a laser szerszámot használom, amellyel 0,7 század másodperc alatt tudnám kivágni ezt a fát.

– Micsodát? Ja igen, arról csinálunk éppen interjút.

– Arra gondoltam, hogy az ükapám szerszámával fogok dolgozni.

– Értem. Mondja, meddig fog ez tartani?

– Hát, miután ez egy igen régi fa, legalább 10 méter az átmérője, úgy gondolom, egy hétig eldolgozom rajta.

– Hát kedves nézőink, látják most már, hogy miért volt szükséges réges-régen olyan förtelmesen hosszú ideig élni, mikor egy néhány század másodpercnyi munkát, egy hétig kellett csinálni.

– Hát iszonyú!

– Mit beszél?

– Á, semmi, csak egy tipp. Amikor a nagyapám mesélte, hogy egy cápa megtámadta és megmenekült, akkor mondta: iszonyú uszonya volt és ez aztán rajta maradt.

– Cápa? Ja, maga még arról az időről beszél, amikor végtelenül taszító módon, a világóceánt nem gyönyörű, habzó, színes buborékok, hanem élőlények lakták! Hihetetlenül aberráns! Elképesztő! Most képzelje el, mit is csinálna a tengerpartra járó turista, aki éppen sárgulni vágyik a napon, ha a kékes-zöldes, sárgás-pirosas buborékokat nem fújhatná a tenger vizéből, és a tenger vize nem fújna vissza rá.

– Értem, én értem, így van.

– Na, akkor essen neki és vágja ki ezt a... fát! Ha kész van, visszajövök. Legalább nem rontja itt az összképet és szép lesz ez a sivatag! Arra meg vigyázzanak emberek, ha erre járnak, feltétlenül hozzanak magukkal lélegeztető készüléket, mert egy homokvihar esetén, itt a zöldes dűnék között, úgy megváltozik minden, hogy azt nem lehet túlélni.

– Főnök! Megcsináltam a riportot. Nézze, maga azt mondta, hogy mélyinterjú legyen. Na, most ez az egész mar-

Az utolsó fa

haság nem ér annyit. Egy mélyinterjú 4-5 perc is van. Én nem szeretnék ennyi időt elpocsékolni, ha a Főnök úr is egyetért.

– Mire gondoltál?

– Szerintem, mutassuk meg azt az izét... hogy is hívják... fát, meg azt a fura embert. Bejelentjük, hogy kivágták az utolsó fát itt a Földön és jöhet a reklám.

– Van neked eszed fiam, te leszel az utódom! Hány éves is vagy?

– 19 Uram.

Hát előtted az élet! Még van legalább 15 munkaéved és néhány év nyugdíj. Karriert fogsz te nálunk csinálni!

Boér Péter Pál

Miért nem teljesülnek a vágyaink?

Van úgy, hogy szinte szellők szárnyán repülök, mert minden kívánságom teljesül, és persze voltak napok, amikor sebeimet nyalogatva egy sarokban reszkettem – no persze mindezt fejben, gondolatban, érzésben éltem át. Feltettem magamnak a kérdést, ha az vagyok, amit gondolok magamról, akinek tartom magam, akkor miért van az, hogy egyik kívánságom teljesül, a másik meg nem? Pedig minden alkalommal pozitívan álltam hozzá, pontosan, világosan megfogalmaztam a célt, elvártam, meg is köszöntem, és éreztem a hálát is hozzá. Persze, ma már tudom, mikor fog teljesülni, mert ismerem azt az érzést, amikor biztosan tudom, hogy az enyém lesz, és amikor csak szeretném, de mégsem kapom meg az élményt. A kérdéseimmel nem maradtam egyedül, sokan kérdezték tőlem ugyanezt...

A sok - sok tapasztalat után csoportosítottam az okokat.

A vágyaink akkor nem teljesülnek, ha az erősnek hitt HIT - ünk mellé társul egy falatnyi kétség is "tudat alatt", amivel megakadályozzuk, hogy teljesüljön az álmunk, mert az a kétség merül fel bennünk, hogy túl nagy a kérés, úgysem teljesül, túl önző, és teljességgel hihetetlen... (vagy csak egy kicsit hihetetlen)

Ez az egyetlen cseppnyi kétség meg is tudja torpedózni a szépen felépített, valósnak vélt hitünket! Tulajdonképpen, ami nem valósul meg, az azért van, mert az a bizonyos valósnak hitt hitünk egy jó nagy adag hitetlenséget fed, erőnek erejével akartunk, elvártunk, de nem volt meg tisztán az érzés. Tehát hiába próbáljuk meg a pozitív gondolkodás álarcát öltetni, ha mélyen legbelül kételkedünk, és nem tartjuk elérhetőnek a célt, vagy túl nagyak ítéljük meg, vagy nem érezzük rá méltónak magunkat. (valami azt súgja)

Nagyon szerettem volna egyszer elérni valamit, de mindig odagondoltam, csak úgy csendben, csak úgy magamban: „Túl nagy a kérés, túl önző vagyok, túlzás, beképzeltség, nagyra törő”, és hasonlók.

Miért? Azért mert kételkedtem önmagamban, és az erőmben, azt hittem, túl kicsiny porszem vagyok ahhoz, hogy mindezt megkaphassam! A hatalmas óceánnyi hitemet megmértelyezte egyetlen cseppnyi kétely... Amint ezt sikerült őszintén feladnom, már abban a pillanatban teljesült a kívánságom!

(Tudod, arra gondoltam, mit gondolnak majd rólam mások, meg hasonlók.)

De kit érdekel? Hiszen, nem másokért élek, hanem elsősorban önmagamért, és ha én jól érzem magam, akkor tudom a másik embert ugyanerre bízgatni! (Itt egy egészséges önbizalomról beszélek, nem önhiúságról, beképzeltségről)

Szóval, ezen felismerésem után egyszer csak gondolatban felálltam, ledőltek a falak, szinte „láttam”, és azt mondtam magamnak:

„Miért ne érhetném el, amit akarok? Miért ne? Hiszen ebben az életben csak egyszer, egyetlen egyszer lehetek Brátán Erzs, és ezt maximálisan ki kell használnom! Azért vagyok itt!

Élvezzük ki, hogy végtelen szabad akaratom van ebben az életben! Cseppnyi kis agyunkkal szinte felfoghatatlan, hogy tényleg azok lehetünk, amik szeretnénk lenni, ebben senki más, csak önmagunk tudjuk önmagunkat megakadályozni!

Mert mi a miénk? Mi az enyém mindenből?

Az a boldog pillanat, csak az az érzés, amit átélek közben! És ez nagyon fantasztikus! Amikor szárnyak nélkül repülök, és érzem, tudom, jó úton haladok, mindent megkaphatok, amit akarok – határ a csillagos ég!

Mit számít a sok minden, a tehetségtől kezdve az akármilyen juttatásig, anyagi javakig, a hatalomig, stb. semmi sem az enyém, amit majd magammal vihetek, csupán az érzéseim! Azok az enyéme, és csak akkor tudok szárnyalni, ha hiszek önmagamban, a szabad akaratomban, és abban, hogy BÁRMIT elérhetek, amit akarok! Csupán szeretetre, hálára és hitre van szükségem mindehhez...

Higgy magadban, rendíthetetlenül, valósítsd meg az álmaid, MOST! Ebben a pillanatban! Csak ez a pillanat a tiéd, az enyém!

(Ha hihetsz abban, hogy nem sikerül, akkor abban miért nem hihetsz, hogy igen?) Az erőnek erejével ragaszkodást kell feladni, amikor őszintén érzed, hogy teljesen mindegy, megvalósul vagy

Miért nem teljesülnek a vágyaink? / Hol keressük a boldogságunkat?

mégis mit számít mindez a hatalmas világ folyásához képest? Attól még ugyanúgy süt a Nap, és feljön a Hold... Ha ezt érzed és feladod a ragaszkodást, megkapod, mert megengeded magadnak! A hogyan sem szabad megszabni, mert az is meggátolja, ha azon morfondírozol, ezt meg hogyan érhetem el! A hogyan BÍZD az Univerzumra, úgymint úgy lesz, ahogyan lennie kell! VÁRD ki türelmesen, megkapod!

Sokszor, de sokszor úgy valósult meg számomra is valami, amikor már feladtam, és nem érdekelt, de komolyan nem, hogy teljesül, vagy sem... És akkor, amikor már nem is számítottam rá - azonnal TELJESÜLT!

Brátán Erzsébet

Hol keressük a boldogságunkat?

Évek hosszú sora alatt rengetegen megkérdezték tőlem, hol keressük a boldogságunkat, mitől lehetünk boldogok a mai világban. Megfigyeltem, illetve csoportosítottam az okokat, amelyeket ilyenkor felhoztak az emberek, miért nem lehetnek boldogok, miért nem érezhetik magukat boldognak.

Miután mindannyian emberek vagyunk, az okok is nagyon hasonlítanak, sok ember ugyanazt hozza fel mentésnek.

– Nézd meg, milyen szegény vagyok, nem tudom fizetni a számlákat, tudod te milyen életem volt eddig?

– Gyermekkoromban zaklatott az apám, italoztak a szüleim, árva vagyok, elhagytak, megvertek, megaláztak, rossz tanuló voltam, csódtömeg vagyok, minden tettem kudarc volt, velem mindenki kibabrált, nem szerettek, és most sem szeretnek, nézd meg, hogy nézek ki! – ezek mind a múltira vonatkoznak.

Apámtól tanultam, – így utólag tudom, már halála után, mekkora bölcs lakott benne... – ő mindig azt mondta:

Mit rágod magad ezen? Már nem tudod megváltoztatni, megtörtént, vagy nem? Tudsz ellene tenni utólag? Ha nem, akkor lépj tovább! Főlöszlegesen ezen idegesítened magad! – Most jövök rá, milyen bölcs mondás, mekkora élettapasztalat volt ez részéről, amelyet mindannyian megfogadhatnánk...

Valóban megtörtént, utólag nem lehet már megváltoztatni, akkor minek ezen rágódni? Akkoriban azt hittem, nem törődöm, nem érdekl semmi, pedig ő tette jól!

Egyszóval, mindannyiunk múltjában vannak olyan dolgok, amelyek miatt aggódhatunk, bennünk lehet a félelem. Akkor soha, senki sem lehetne boldog, ha ezt vennénk alapul és folyton csak ezen rágódnánk.

A másik negatívumsorozat a jövőre vonatkozik: mi lesz belőlem, mi lesz velem, ha... ki fog eltartani, nem lesz mit enni, mindenütt bűnözés, katasztrófa, globális felmelegedés, éhen fogunk halni... ilyenkor az emberek azt mondják: mitől lehetek boldog? Minek örüljek? Ilyen kilátásokkal?

– Különben is, nézd meg, milyen kövér, sovány, magas, alacsony, beteges, túl szőke, túl barna, ősz, vagy öreg vagyok, mire számíthatok, mi várhat még rám? Ettől legyenek boldog? Hát... Töredelmesen bevallom, évek óta nem nézek TV-t, nem hallgatok rádiót, nem olvasok újságot. Valahogy soha sem tudtak leköttni a híradókban látható katasztrófák, ahol általában csak az a hír, éppen hol hányan haltak meg, melyik repülőgép zuhant le, mi gyulladt ki, robbant fel, mekkora balesetek voltak, hol esett meg a legnagyobb természeti katasztrófa. Egyrésztől láthattam volna mekkora bajban vagyunk, milyen jövő vár az emberiségre, terrorizmus, bűnözés, háború, természeti katasztrófák, balesetek, betegségek, globális felmelegedés, apokalipszis.

Hol keressük a boldogságunkat?

Másrésről folyamatosan áradnak felénk a reklámok, melyekben újabbnál újabb megvásárolandó termékek ígérnek a hamis boldogságot. Ha megvettem, mosolyoghatok, mint a plakátfiú, vagy a szuper csinosra maszkírozott manöken.

Éppen ezért nem nézek, nem hallgatok, nem olvasok soha, mégis minden hír eljut hozzám így is, teljesen képben vagyok a mai világban zajló eseményekkel kapcsolatban, lépten-nyomon belefutok, ez folyik a vízcsapból, a körülöttem élők szájából is. Elég, ha felülök a buszra, erről beszélnek, elég, ha elhaladok egy újságos bódé előtt, ezt látom, elég, ha csak a gyerekeket hallgatom.

Az emberek mégsem boldogok, pedig mindent megvehetnek, megkaphatnak, ha akarnak, ha eleget küzdenek érte. Miért? Miért nem? Kérdezem ilyenkor magamtól.

Arra gondoltam, azért nem, mert a folyamatos rossz hírekkel bombázzák a fejünket, amelyek igen elkésztőek, hiszen emberek vagyunk, sajnáljuk azokat a társainkat, akik bajba jutottak, megrendül a szívünk, amikor azt látjuk, halljuk, hogy földrengésben éppen több százán haltak meg, elképzeli, mennyit szenvedhettek a romok alatt. Elképzeli, mi lenne, ha mindez velünk is megtörténne... Mindezek sötét, félelmetes, kilátástalan jövőt ígérnek számunkra. Ettől lehangolódunk, nem érezzük biztonságban magunkat. Tehetetlennek, kicsinek érezzük magunkat, nem látunk túl saját korlátainkon.

Ennek ellentmondanak a reklámokban vidáman, boldogan ránk mosolygó fiatal arcok. Azt hihetnénk, akkor leszünk boldogok, ha megvehetünk minden terméket, amit reklámoznak. Azt hihetjük, csak akkor lehetünk boldogok, ha éppen úgy nézünk ki, mint a fiatal, vékony, szép, sőt egyenesen gyönyörű reklámarcok.

Mindezek súlyos önértékelési zavarhoz vezethetnek, mert mindig másokhoz hasonlíthatjuk magunkat. Nem tudjuk elfogadni az idő múlását, vagy a kisebb, nagyobb párnácskákat itt-ott a testünkön. Na és a ráncokról, a pattanásokról, a szőrszálakról, meg az ősz hajszálakról akkor még nem is beszéltem.

Sajnos, a média igen rossz hatással van a lelkiállagunkra. Sohasem tudunk éppen a jelenben lenni, nem tudunk felébredni, nem tudjuk önmagunkat elfogadni, szeretni. Miért van annyi sok betegség mostanában? Hol keressük a gyökereit? Ha van még érintetlen természet, ahol az emberek nem betegszenek meg a mai civilizációnk súlyos betegségeiben, akkor elkezdjük kutatni, mit esznek.

Folyton az anyagban keressük a megoldást. Megnézzük, mit esznek, hol élnek, megvizsgáljuk a környezetüket. Természetesen mindez jó hatással van az ott élőkre, de nemcsak ez, sőt azt mondanám, sokkal fontosabbak a gondolataik. Ők még alaptól tudják, hogy a természet részei, tisztelik a környezetüket, nem vonják ki magukat a hatása alól. Együtt élnek, lélegeznek a természettel, megcsodálják a felkelő napot, a lemenő napot, a felhőket, az állatvilágot. Nem nézik kívülállóként önmagukat, mert tudják, hogy beletartoznak ebbe a csodába. Nem akarnak senki másra hasonlítani, csak önmagukra, ösztönösen tudják, hogy pont olyannak kell lenniük. Önmagukhoz képest szemlélik a világukat. Számtalanszor bebizonyosodott, ha begyűrűzött az ilyen civilizációkba a mi életstílusunk, tudásunk, kis idővel ezután náluk is megjelentek a modern kor betegségei.

Akkor mi a megoldás, és hol kereshetjük a boldogságunkat?

Sokszor az ismerőseim csak nevettek rajtam, gondoltak rólam valamit: „Jó, jó, te csak legyél boldog! (bár nem tudom, minek örülsz annyira, amikor neked is lenne min aggódni...) – Vajon én minek örüljek?” Tették fel a kérdést, miközben legyintettek arra, amit mondtam, megpróbáltam elmagyarázni, általában falakba ütköztem, rájöttem, mi magunk akadályozzuk meg a gondolatainkkal, a tetteinkkel, hogy boldogok lehessünk. Görcsölünk a múlton, kesergünk a jelenen, aggódunk a jövőért...

Mivel a civilizáció hatása alól én sem vontam ki magam - eddig - a múlton merengtem, mint olyan sokan, a jövőm pedig sötét felhőkbe burkolózott. Nem láttam értelmét az életnek, nem találtam kiutat. Látható hová vezetett ez a hozzáállás, erről szól a könyvem...

Madách tragédiájának sorait falva már középiskolás koromban reméltem, konkrétan megmondja a végén az élet értelmét. Lehervadt mosollyal vettem tudomásul, az élet értelme a küzdelem maga. Ó! Hát csak ennyi? Hát csak ezért élünk? Csak küzdünk, dolgozunk, megszerzünk anyagi javakat, hogy aztán mindent itt hagyjunk, és meghaljunk?

Hol keressük a boldogságunkat?

Ennyi egy emberi élet? - Ezt a választ nem tudtam elfogadni... Ettől csak többre vagyunk hivatottak! Folyamatosan kerestem, kutattam tovább az élet értelmét, azt hittem, majd valaki, majd más megmondja helyettem, megmondja nekem, miért élek én? Miért? Miért pont én, miért pont én vagyok én?

Ma már világosan látom, senki sem fogja megmondani, én miért élek. A titok bennem van, csak én tudom a választ. Rájöttem, az ilyen életfelfogás csak elidegenít minket igazi önvalónktól, a természettől, és egymástól. Nem függetleníthetjük magunkat az egésztől, ha egyszer a részei vagyunk, beletartozunk! Nem oldhatunk meg mindent az eszünkkel, sokszor a tudás (is) akadály. Másrészt, minél többet tudunk, annál biztosabbak vagyunk abban, hogy semmit sem tudunk!

Gyermekként azt tanították nekünk, azok lehetünk, akik csak akarunk, azzá válhatunk, amivé akarunk, minden rajtunk múlik. Egészen fiatal felnőtt korunkig hittük, így lehet, megvalósíthatjuk álmainkat, mi majd másképp teszünk, nem követjük a hagyományokat, majd szép lassan, ahogy a korlátainkat megtapasztaltuk, feladtuk álmainkat, vágyainkat, céljainkat (tisztelet a kivételnek). Megtanultuk, hová tartozunk, megismertük a falakat. Mindent egyedül akartunk elérni, mert azt hittük, egyedül vagyunk. Később rájöttem én is, nem vagyunk függetlenek, beletartozunk az emberiség nevű hatalmas egységbe, együtt mindent megoldhatnánk, ha összefognánk, mint egy jó család!

Az ember boldogságra született, nem arra, hogy szenvedjen, ez a mostani feladat, hogy megtanuljunk, hogyan találjunk vissza önmagunkhoz. Legfontosabb, akármilyen szakadék szélén állunk, ha éppen zuhanni készülünk, még vissza tudjunk fordulni, szembe tudjunk nézni önmagunkkal, a tetteinkkel. Nem számít, mit tettünk, vagy mit nem tettünk meg eddig, csak a most számít, hogy a most pillanatának éljünk! Tanuljunk meg szeretni újra önmagunkat, ami elfogadáson és türelmen alapszik. Nem számít, hol élünk, kik vagyunk, az életben semmi sincs véletlen, hát fogadjuk el, mint tapasztalatszerzési lehetőséget, mint tanulási feladatot, és oldjuk meg! Szeressük, bármilyen pokol is, máris boldogok vagyunk!

Meg kell tapasztalnunk újra, hogy a csodálatos természet részei vagyunk, ugyanolyan gyönyörűek, mint egy szál virág, egy fa, vagy egy kismadár. Ők sem feszülnek meg az életért, fogadjuk el a természetben betöltött helyünket, csodáljuk meg a napot, örüljünk, hogy élünk, élhetünk, legyünk hálásak minden percért. Akkor már érezzük is a boldogságot, felismerjük, hogy a boldogsághoz nem kell semmi, és senki más, csak mi magunk!

Tudjunk örülni a szélnek, esőnek, a szivárványnak, a napnak, a pillanatnak! Ha képesek vagyunk érezni, hogy minden varázslatnak, magának az életnek a részei vagyunk, ha ismét tudunk önfeledten nevetni, és újra úgy létezni, mint egy gyermek, ha már nem számít semmi, nem érdekes, mi volt, nem fontos, mi lesz, a jelen, a most hatalma átölel minket, már boldogok vagyunk. Meghallottuk saját hangunkat, a természet hívó szavát, az ösztöneink hangját. Tudjuk, hogy ránk is szükség van, pont ott vagyunk, ahol lennünk kell, pont olyanok, amilyeneknek lennünk kell. Nem számít a környezet, nem számít a társ, magányosan is boldogok vagyunk, tudjuk, érezzük, soha nem vagyunk egyedül. Biztosan tudjuk már, nemcsak az emberiség részei, hanem még attól is sokkal többek vagyunk, beletartozunk a végtelen, határtalan Univerzumba, egyetlen piciny porszemcseként a gépezetben, ránk is pontosan akkora nagy szükség van, mint bárki és bármi másra, csak egy kódarab, csak egy porszem, a világmindenség alapanyagából! Mit számít ehhez képest, hogy most éppen kinek a bőrében létezzünk? Bárhol élünk, bárkik vagyunk, nem számít, mert összetartozunk! Elfogadjuk a szerepünket, megbékélünk, szeretjük azt, akit éppen megtestesítünk, ezzel együtt az egész világot befogadjuk, szeretjük, újra tudjuk csodálni az esőcseppeken megcsillanó napfényt, érezzük, hogy egy varázslat befogad minket, átölel a fény, a szeretet, amely bennünk van, csak engednünk kell feltörni saját magunkból!

Az egész Univerzum a miénk, egyetlen csepp vagyunk ebből a fantasztikus egységből. Nem akarunk senki másra hasonlítani, nem akarunk kitűnni, elválni, elkülönülni, boldog mosollyal nyugtázunk mindent, mert tudjuk, így kell lennie, az életben semmi sincs véletlen, az élet—élet, minden szomorúságával, kihívásával, titkával, küzdelmével együtt. Nekünk csak annyi a feladatunk, hogy éljük, súlytalanul létezzünk, boldogan nevéssünk, sírjunk,

Hol keressük a boldogságunkat? / A negyvenedik

ha kell, menjünk, ahová menni akarunk, kövessük, és valósítsuk meg az álmainkat, - szabadon válasszunk a végtelen sok út közül... – itt, és most!

A boldogság az, ha azt tesszük, ami jól esik, amit helyesnek vélünk, ettől elégedettséget érzünk, ennyi elég! Az őszinteség, a szeretet és az odaadás nem adnak mindig boldog perceket, sőt sokszor még nehezebbeket is, de egy biztos, ha mi magunk tudjuk, hogy jó úton járunk, akkor boldogok vagyunk! Ettől több nem is kell!

Brátán Erzsébet

A negyvenedik

A nő kedvetlenül tekintett ki az ablakon.

"Lóg az eső lába" és két óra múlva megjönnek a vendégek. A bulit a kertbe tervezte, ennyien be sem férnek majd a házba.

Az utóbbi hetekben hozzáfórt pesszimizmusával hámozta tovább a krumplit.

Pedig akár boldog is lehetett volna...nagy család, szép gyerekek, szerető férj, meleg otthon, jó barátok, remek hivatás,..pedig akár boldog is lehetett volna.

Egyedül volt- a család a mai nap meglepetései után futkosott valamerre- hát hagyta, hogy a negatív gondolatok behálózzák magányát.

40 év...felszálló a halálexpresszre...

Már a 38. születésnapján rápánikolt a 40-re. Akkortájt írt magának egy bakancslistát- a film ihlette.

Hová is tette? Megtörölgette a kezét virágmintás kötényébe, s odalépett az íróasztalához. Jól elrejtette azt a listát, nem akarta, hogy bárki ráleljen.

...jegyzetek, fényképek, könyvek...Szívzuhogás - magyar költők szerelmes versei, igen ebben lesz...

Egy 10X10 cm-es cetli, telefirkálva álmokkal.

Lehuppant az ágy szélére, ujjjaival végigsimítva a gyűrődéseket a lapon, mint kedves ismerősöket, s szemeivel átpásztázta a sorokat.

Első tétel - akkoriban a legfontosabb - egy szerelmes csók...kipipálva. Majdnem belehalt, egy évébe telt, míg kiheverte. A többi tétel jelentéktelen foltnak tűnt a lap időlagútján: Festészetet tanulni...Szicíliaba eljutni...megnézni még egyszer az Ilyenek voltunkat...végig sem olvasta...hisz ezeket bármikor megtehetné.

De mégsem tette meg, pedig már két év is eltelt azóta.

A zivatar maga alá nyomott hideg levegője átsuhant a szobán, nagy csattanással behúzva otltélé után a konyhablakot.

Sietve felkelt az ágyról, s bezárta rendesen az ablakot. Ujjai közül a kis lap, mint elmélázó őszi falevél, táncolva hullott le az asztalra.

Jobb lesz, ha összetépi, gondolta, s lassú mozdulatokkal, mértani pontossággal felaprította az álmokat. Az egyik cirádált kis négyzetecskén megakadt a szeme egy fél mondaton:...ánc az esőben. Összeillesztette a megkezdett sort a párjával: Meztelen tánc az esőben.

Kipp-kopp...megérkezett a jel.

A nő a teraszajtóhoz lépett és kinyitotta.

A nyári zápor erős dallammal verte a teraszt, s illata öröktől ismerős érzésekkel csiklandozta meg a lelkét.

Gyors mozdulattal kibújt a ruhájából, majd mielőtt meggondolhatta volna, kikapcsolta a melltartóját és combján lehengergette a bugyiját.

Az első lépések félénksége után úgy érezte, mintha valami ősi vad megtisztító rítustáncot járná a kertben. Arcán és testén úgy ömlött végig a víz, mint a frissítő hidegzuhany, haját a tarkójára és a hátára simítva, mellbimbóját feszes, kemény maggá összehúzva.

Lemosta magáról a kort, a gondokat, a félelmeket, a bűnöket, a vágyakat, a bakancslistát...Boldog volt.

Indián nyár - A nő

A nő, ki inkább volt jelentéktelennek mondható, mintsem szépnek, a szombaton is dolgozni kényszerülők fáradt vonásával lépett be a metrókocsiba. A szerelvény enyhe rándulással suhant be az alagútba.

A feje fölött lelógó foggantyúba kapaszkodva, rezzenéstelen arccal vette tudomásul a poros, sötét ablakból felé visszatükröződő képet.

– Ismét rám rakódott pár kiló – futott át az agyán – és persze a karomon látszik a leginkább...no meg az arcomon...kevesebbet kéne nasizni...és a hajam, hát igen, csak lóg, se fazonja, se fénye...a fehér térdig érő szoknya sem a legelőnyösebb választás ezekre a sonkás lábakra...

Batthyány tér. A gondolatok tovarebbentek a metróval együtt, ő pedig sietős léptekkel megeredt a hév felé. Szombat esti kerti parti várja a családdal, barátokkal együtt. Már mindenki biztosan ott lesz, mire odaér... mindenki...

A nő, kinek élete inkább volt hétköznapi, mintsem érdekes, őrizgetett egy maréknyi kamaszos álomképet a szívében. Ez az álomkép volt számára a pezsdítő öböl sekélyes napokon. Csöppnyi buta rejtély, amiről soha nem beszélt senkinek, még a barátoknak sem. Nem akart csorbát ejteni az elvárások alapján róla kialakult képen.

Hiszen ő volt – az anyu készen van már az ebéd...megvetted a füzeteket amit kértem...kimostad a kedvenc pulcsimat, mert holnap azt szeretném felvenni...

És ő volt az is, aki – drágám kivasaltad az ingem...hová raktad el megint a zoknimat...csak nem fáradt vagy, pedig ezen a héten még csak kétszer...

Lehetne még sorolni munkahelyi, barátnői, gyermeki szerepeket, mik szorosan satuba fogták, dobozba zárták, s felcímkézték a lelkét.

Csak a kis álomkép volt érinthetetlen, melyben egy férfi volt, csillagokkal a szemében. Csillagokkal, amelyet az ember a képzelgés fényeivel fon meg vékony aranyszálakból úgy, hogy azt csak ő láthassa.

A meleget lehelő aszfalton hangtalanul lépdelt fel a ház felé, meg-megigazgatva a kellenél fentebb csúszott fehér szoknyácskát a térdénél, majd lágy mosollyal az arcán lenyomta a kilincset. Hirtelen zajosan nyüzsgő, netvetgélő világ hatolt a tudatába, egy kert, ahol a barátok kiscsínyában, fürdőruhában, vizesen szaladgáltak, napoztak, vagy bográcsot kavargattak hosszú, sárgult nyelvű fakanállal.

Elöntötte a boldogság, tudta, itt leteheti a világ gondjait, az aznapi fásultságot néhány órára.

Szemével izgatottan keresett valakit, majd mikor megpillantotta, alig tudta palástolni zavarát. Tettetett higgadsággal üdvözölte Őt is, csakúgy mint a többieket. A viszontmosoly úgy érezte, hogy tovább tartott a kellenél, de meglehet, csak képzelődött.

Bohém délután volt és tiszta szép borozgatós este, kevéske politizálással, tarka humorral, időnként elcsent pillanatokkal a másik szemében.

A társaság lassan fáradni kezdett, s az utolsó poharak kiürítésével egyre fogyott a még ébren maradni szándékozók létszáma. Hiába no, már senki sem olyan fiatal, mint azelőtt...

A kihűlt fűszálak simogatásában már csak két ember duruzsolt a fehér műanyag kerti székekben. A szomorúfű hosszú karjaival körbeölelte jelenlétüket az éjszakában. A nő tudta, hogy ami most jön, azt felejteni kell majd, hogy amit dobol a szíve, lüktet a halántéka, perzsel a bőre, az bűn, nem helyes. És mégis...

Feltette lábát a férfi székére, hagyta, hogy a kis fehér szoknya fentebb csússzon a kellenél. Fejét kacéran hátravetette, s gyöngyözően kacagott a férfi humoros történetén.

A mosolygós elbeszélés a végéhez ért, a csend elhevert a kertben. A férfi sóvárogva nézett a meleg szempárba, mely úgy ölelte át, mint szíromlevél a porzókat, gyengéden, odaadással...

Majd lassan, egy végtelenbe elhajló pillanatban tenyerével átfogta a nő tarkóját, ujjait belesüllyesztette a meleg pihékbe, s hosszan szenvedélyesen megcsókolta.

Ezt a csókot csak egyszer lehet elcsókolni, s csak egyszer lehet megélni az életben, ezt tudták, hitték mindketten, s hagyták, hogy a boldogság átkarolja s messzi hamis vizekre ringassa őket ezen a füledt nyári éjszakán. Hétfő reggel a nő, aki inkább mondható szépnek, mintsem jelentéktelennek, két csillaggal a szemében ébredt,

Indián nyár - A nő / Indáin nyár - A férfi

reggelit készített a családnak miközben vidáman dudorászott. A gyerekei meg is jegyezték:

– Anya, csak nem új a frizurád?

Erre már a férje is felkapta fejét az újságból és saját maga is meglepődött azon, hogy otffelejtí hitvesén.

– Drágám, ma különösen szép vagy... – mondta, s azzal kortyolt egy jólesőt a forró kávéból.

Indián nyár - A férfi

A férfi, ki inkább volt unalmas agglegény, mintsem színes sármőr, laza mozdulattal kilépett a gépből. Mára ennyi, nem lesz alkalma bekapcsolni, s ettől keserű szorongást érzett a torkában. A gép volt élete párja, társa a magányban, ami soha nem okozott csalódást, amihez sohasem kellett igazodnia, alkalmazkodnia. Biztonságos kis világban éltek ők így ketten, s csak néha nap, mint lehelet finom kis füstkarika szivárgott be egy női alak árnya ebbe az idillbe.

Tabu volt, tiltott gyümölcs a maga gömbölyűségével. Soha nem szerette a telt idomú nőket, mégis ez a gömbölyűség felkavarta, szerette volna ujjai között érezni, a szájában, a csípője alatt...

De TABU.

– Szerencsére a mai kerti partira nem jön el hisz dolgozik, s bizonyára fáradt lesz és kimerült - gondolta a férfi miközben beletúrt barna rövidre vágott hajába és elindult zuhanyozni.

A fürdőszoba habos nyugalmaiban mégis hosszabban időzött a kelleténél...

A kertben és a kis házban pezsgett az élet, jó volt érezni a barátok társaságát, a kívülállók jókedvével hallgatni a családi anekdótákat, élcélődni mások kárára. Na nem nagyon, csak egy kicsit. Sörrel a kezében megtámaszkodott a fűzfa törzsén, a bográcsához közel, s valami rejtélyes sugallatnak engedve a kopott kis kerti kapura pillantott.

Csikorgó dallammal kísérve pezsgő könnyedséggel lépett be rajta a nő, fehér (dögös) küsszoknyában. Tekintetük egy jelentéktelennek tűnő percre egymásba karolt és a férfi akkor már tudta, hogy veszített...elveket.

A délután és az este is csak róla szólt, mindenhol őt kereste a szemével s csak akkor érezte, hogy él, ha a közelében lehetett.

Már fekete színt öltött az éjjel, mikor leült a nővel szemközti székre. Elmerült a barna lángokkal játszó szemekben, melyekben ő most sármos volt, vonzó és intelligens. Rettegve próbált megfelelni a számára irreálisnak tűnő elvárásoknak, mik felkapták és sodorták, mint egy telefirkált papírlapot a szél. Zavarát palástolva egy idétlen kis történet elbeszélésébe fogott, amitől a legkitartóbb virrasztók is inkább ágyukba menekültek. Kivéve a nőt, ki mosolyogva hallgatta, miközben kacér könnyedséggel feltette lábát a székére, nem bánva, hogy a fehér szoknyából elővillan barna húsos combja.

A férfi érezte, hogy kiszárad a torka, lüktet a halántéka mintha vad ősi hordák ütnék rajta harci dobjaikat és több szót már nem tudott kipréselni magából. A beálló csendben csak nézték egymást, kapaszkodtak a másik tekintetébe. Most vagy soha, gondolta a férfi, s inkább az előbbinél maradvá lassan átfogta a nő tarkóját, aki gyengéden behajtotta arcát a tenyerébe. A mozdulat olyan odaadó volt, olyan naívan őszinte, hogy a férfi érezte ahogy ereibe zsi bongva tódul a vér, s utat engedve a mélyen elrejtett szenvedélynek, mohón megcsókolta a nőt.

Ezt a csókot csak egyszer lehet elcsókolni, s csak egyszer lehet megélni az életben, ezt tudták, hitték mindketten, s hagyták, hogy a boldogság átkarolja s messzi hamis vizekre ringassa őket ezen a füledt nyári éjszakán.

Hétfő reggel a férfi, ki egy éjszakán át sármos volt és vonzó, álmosan ült a gép előtt, s üres tekintettel bámulta a falat. Nem aludt túl sokat, gyűrött volt az arca, gyűrött volt a lelke. Úgy érezte hibázott, hagyta, hogy beletaposanak gondosan megágyazott kis magányába, legovárként felépített életébe. Tudta, már semmi sem lesz ugyanolyan, mint azelőtt, mert ha behunyja szemét, akár csak egy pillanatra is, nincs egyedül. Egy másik, gyönyörű barna szempárba zuhan...de vannak elvek...

Visszafordult a géphez, s laza mozdulattal ütötte le a klaviatúrára a szavakat:

„HIBA VOLT” - majd mielőtt meggondolhatta volna, nyomott egy Enter-t

Bernárd Emese

Miért mosolygok?

(Vallomás)

Szeretet = Isten, Sors, Természet, ki-ki döntse el a saját világnézete szerint

Egyszerűen azért, mert a Szeretet velem és nekem űzi a legjobb tréfáit, hozzám és nekem küldi legjobb tanítványait és hírnökeit.

Mondhatják egyesek: boldogságom önzőségen alapul, érzéketlenségen, mert mások tragédiáit nem veszem figyelembe, hogy lehet az Ember manapság boldog? Mégsem hatódom meg, nem érzek boldogságom miatt lelkiismeretfurdallást. Sajnálom, de más véleménye alapján nem tudom magamra erőszakolni az együttérzést, ez belőlem kell, hogy fakadjon. Vannak olyan esetek, amikor pitiánernek tűnő események csordítják túl a szívem, milliók tragédiái viszont hidegen hagynak. Fájdalmam szintje és mélysége mindig attól függ, hogy a tragédia okozásában mennyi szerepe volt a Szeretetnek és mennyi az Ember döntésének.

Ha Ember követi el a hibát (ami jellemzőbb), nincs bennem oly mélységű tragikusságérzet, ha viszont a Szeretet okozza a bánatot, bizony, megsiratom az Embert. Mert lehet, hogy megérdemelte az Ember a leckét, de nem tudom, tanulni fog-e belőle, megtalálja-e ennek alapján visszaútját a Szeretethez, s ezentúl át fogja-e jobban gondolni a döntéseit. A halált és az ebből eredő veszteségérzetet sem tudom tragikusan felfogni, mert meggyőződésem szerint csak a testünk kerül az Anyaföldre, hogy átalakuljon, míg a magvunk tovább él.

Velem Szeretet folyton viccelődik, de bezzeg vannak olyan esetek is, amikor keményen, tárgyilagosan és kíméletlenül csap a fejemre. Amikor megtörténik a fejbekölintés, nem értem, miért történik, s míg régebben ilyenkor különböző szakkönyveknek jártam utána, vagy esetleg segédeszközöket, tanácsadókat kezdtem keresni problémáim megoldására, mára már az Időre hagyom, hogy megkapjam "büntetésemre" a választ. Néha pár perc múltán megértem a kellemetlenség okát, de vannak olyan febbevágások, amelyekre csak jó néhány évtized múltán jövök rá. Csak nemrég ismertem fel, hogy valójában mindezek nem büntetések, hanem inkább útmutatások voltak, döntéseim helytelenségére való figyelemfelkeltés. Ebben a kapkodó, idegbajos világban sokan azonnal, most, rögvest kérnek választ minden tettükre és minden rossz eseményre, kapkodnak a számléletrán felfelé, amely számléltre viszont nem oktalanságból kapta nevét. Engem a Szeretet megtanított, hogy beszéljek vele és figyeljek arra, mit üzen.

A Szeretet viccei között a saját lejárataim azok, amelyek nem csak másokat, de jómagam is felvidítanak, képes vagyok saját magam kívülállónak látni. Ezeket az esetlenségeimet sokan ismerik. Léteznek azonban Szeretetnek olyan szép üzenetei, tanításai, amelyek csak nekem szólnak, személyreszabottan, s ezeket jelen írásomban osztanom meg, mert egyrészt elérkezett ennek az ideje, másrészt, mert meg lehet ezekből az esetekből tanulni, nem minden büntetés vagy díjazás, a Szeretet nem így működik, nem ilyen egyszerű képlet.

Az egyik vígasztalását és csodáját akkor mutatta be nekem, amikor krumplifőzelékhez pucoltam a konyhai szekrényben talált, szerény mennyiségű burgonyákat: csupán négy-öt szem krumplim volt, s a legnagyobb (amely a főzelék lelkét, színe-javát képezte volna) picit sérültnek tűnt, mintha a földműves a kapa élével megkarcolta volna. A karcolás nyomán kettévágtam, s elsírtam magam a látványtól: egy gyönyörűen kifejlődött lepke maradványai voltak benne, egy lepkéké, aki a burgonyában született, harcolt az életéért, nem látta a napvilágot, végül feladta és kimúlt... Elfelejtettem éhségem, nyomorúságom, egyre csak a lepkét sirattam szenvedése miatt... S míg néhány perccel korábban a korgó gyomrom foglalkoztatott, keseregtem, a Szeretet küldte kicsi hírnökét...

A fentiekben leírt szomorú eseménnyel szemben a Szeretet a legnagyobb tréfákat mindig akkor űzi velem, amikor a konyhában serénykedek és amikor már alig van élelem a fridszideremben.

Humorérzékének határtalanságát akkor ismertette meg velem a legképletesebben, amikor lencsefőzeléket szerettem volna készíteni. Soha nem szerettem a lencsefőzeléket, egyrészt, mert anyám, nagyanyám furcsán készítet-

Miért mosolygok?

ték elő, kesernyés ízük volt, azonban néha az embernek vágya támad a gyermekkorban utált ételek újraízlelésére, ezért megkíséreltem a saját ízlésem szerint elkészíteni, ezért egyik este beáztattam a lencsét annak reményében, hogy másnap reggel megfőzöm. Csakhogy: másnapra a lencsék kicsíráztak (!). Nem tudtam mit tenni, nem szoktam ételt kidobni, hát megfőztem a lencsecsíra főzeléket. Ilyen jó lencsefőzeléket én életemben nem ettem! Sőt, lencsecsíra főzeléket kaptam, nem akármilyen...

S ha már Szeretet ilyen jókat főz nekem, megemlíteném azt is, hogy bármikor ételt készítek és nem sikerül, tudom, hogy egyedül készítettem elő, csupán megszokásból, rutinszerűen, és nem volt benne sem a szívem, sem a lelkem, de még a segítőársam sem. Ha viszont ízletes az étel, tudom, hogy Ő is itt volt, figyelte, hogyan kotyvasztok, s a főztömért, engem ért dicséret ilyenkor csak átfut a szívemen, egyenesen Hozzá.

Közvetlen tanításait leginkább a házikedvenceim és a növényeim közvetítésével üzeni nekem, Embereken keresztül régebben nagyon ritkán, manapság már egyre többször. Hírnökei között voltak mindazok a lepusztult növények, amelyek már sikongva könyörögtek a kimúlásért, amikor hozzám kerültek. Nálam összeszedték magukat és úgy elkezdtek búrjázni, hogy a kicsi lakásomban rövid idő elteltével már meg sem tudtam mozdulni, főleg télen, amikor az erkélyemről be kellett hoznom az érzékeny gyökerű, déli eredetű virágokat. Az effajta tanítások nem csak jelenlegi világos lakásomban értek, hanem még akkor, amikor egy egyszobás, udvari, sötét lakásban éltem, s erős napfényt igénylő növényeket ápoltam. A növények rendszeresen és fokozatosan kezdték elvenni tőlem életteremet, ilyenkor magamban sziszegtem-káromkodtam egyet, de nem komolyan, és folytattam a növények ápolását mindaddig, amíg egyiknek-másiknak a lakásom területe túl kicsinek bizonyult és ezek után elajándékoztam őket, s jöhettek a következő pusztulásra ítéltetett növények.

Házi kedvencnek Szeretet mindig vagy elesett állatot küldött elém, vagy egy teljesen tiszta lelkületűt, és mindegyikjük hamarosan átvette tőlem a szeretet- és figyeleméhes tulajdonságot. Még az átmenetileg, nagyon rövid időre örökbefogadott állatok is mintha megbolondultak volna nálam vagy tőlem, amikor hazavitték őket, úgy kellett őket visszanevelni a saját eredeti gazdáik szokásaihoz, ami – a visszajelzések alapján – néha igen nehéz feladatnak bizonyult.

A házi kedvenceim egyébként érzékeny, sajnó pontjaim, mert mindegyiktől el kellett búcsúznom, de amíg velem voltak, mókákkal, bosszúsággal és aggodalmat ébresztve bennem oktattak. Mindegyikőjüket nem említeném, de kettőt mindenféleképpen: Thea kutyusomat, egy fajtatizta beagle-t, aki szinte majdhogynem megszólalt, s minduntalan zavarban volt, amiért különbözik tőlem, mert értette, hogy másmilyenek vagyunk és más nyelvet beszélünk. Rendszeresen dacoskodott velem, veszekedtünk is rendszeresen, de mindig megérezte, hogy mikor jöhet pitizni, mikor van szükségem egy bújásra, egy szemcsillanásra. Szemtelenége határtalan volt, papucsaim lassan el-eltünedeztek, a bejárati ajtó tapacírungját is szépen lemarta, mégis úgy belopózott a szívembe, mint egy kis cserfes gyermek, aki bármit tesz, mégis csak az ember szívében marad. Vendégeimet rendszeresen körülrajongta, ölükbe ugrált, nyalogatta őket, olyan figyelemmel és előzékenységgel várt mindenkit, amilyen vendégvására- és szeretetre én jómagam addig képtelen voltam. Amikor pedig beteg voltam, gyermekként bújt az ölembe, szinte kérte, ne adjam fel a harcot a kór ellen, mert ő még nálam is gyámoltalanabb... S amíg Thea kutyusom velem volt, Szeretet általa szórakozott velem, szórakoztatott engem, általa minden erejével igyekezett életemben rendet és rendszerességet hozni.

A másik házi kedvencem (a több tíz közül) egy japán kishörcsög volt, akit egyik ismerősömtől kaptam, mert éjjel-nappal kiabált, panaszkodott, és ezzel az örületbe kergette mind a barátomat, mind a többi házikedvencét. Közösen ugyan Idegbetegnek neveztük el, azonban hamarosan átkereszteltem Tündérkének. Szobám legnyugodtabb zugába tettem terráriumát, s hagytam, kiabáljon, amennyit akar. Néha-néha odamentem hozzá, beszélgettem vele, s ilyenkor elhallgatott. Csak az első két napban ordított torkaszakadtából, harmadnap síri csend következett, olyan csend, amitől megijedtem: talán elpusztult. Sokáig matattam a vastagon beszórt alomban, mire megtaláltam a kis fekete szemű, fehér szőrű csomagot, aki nyugodtan, egyenesen a szemembe nézett... Sokáig élt, tovább, mint az átlagos japán kishörcsög. S időszakonként olyan maratoni futóversenyt rendezett, hogy alig

Miért mosolygok? / Kis semmi a nagy semmi közepén

győztem bekeríteni. Utolsó napján, egy forró nyári napon, haláltusájában is végig a kezem melegségét kereste, s habár már nem látott, ott kellett ülnöm mellette, kezemet a terráriumban lóbálva, hogy érezhesse, mellette vagyok, mert ha egy pillanatra elhagytam, sírni kezdett... A kis tanító megtanított, mennyire fontos lehetek másnak.

Miért mosolygok?

Mert a boldogságtól, szomorúságtól függetlenül ott bújkál a Szeretet. S ott van egyedül értelme annak, hogy léteznek, ahol Szeretet is van. Szeretet pedig mindenütt ott van.

Kis semmi a nagy semmi közepén

A szobájában már majdnem mindent előkészített: a kötél a csillár kampójáról kegyetlenül, a kínok gyors végét és a boldogságérzettel vegyülő, megkönnyebbülést hozó felszabadulás reményét suttogva, élettelenül lógott. A kopottas éjjeliszekrényéről, a vizespohár mellől egy maréknyi altató csendes elmúlást ígérve, álmosan pislogott felé. A dohányzóasztaláról élesen és egyenesen a szemébe nézett a borotvapenge - vérengzős, látványos kimúlást ígérve.

Elővette szekrényének aljából az annak idején a vadászszenvedélynek könnyen behódoló nagyapjától örökölt fegyverkészletet is. Miközben a már-már rozsdásodásnak induló vadászpuskát vizsgálta, eszébe jutott még néhány lehetséges helyzet vagy eszköz, amellyel életének és halálának egyértelmű és kizárólagos urává válhatna: a háztető, amelyről másodpercek alatt szétloccsantan érhetne földet, a folyó hídja, ahonnan levetvén magát kínok árán, de biztosan elérheti célját. Gondolataiban elrobogott előtte egy metrószerelvény és egy gyorsvonat is... s a gyorsvonatról eszébejutott a mozdonyvezető, az önkéntelen hóhér képe. Felvillant előtte egy kép: látta, amint a mozdonyvezető fékez, kiabál kétségbeesetten érte, miatta, egy teljesen ismeretlen és ezáltal érdektelen s mégsem értéktelen ember miatt. Hallotta, amint az eget kérdezi, kiabál, miért kell pont neki kioltania bárki életét is... szinte visszhangzott a fülében a mozdonyvezető jajveszékelése, az otthon hagyott asszonyának sírása és gyermekeinek kétségbeesett apa-keresése...

Kijózanodott: nem, nem ugrik sem vonat, sem metró elé, de még a háztetőről sem veti le magát. Nem akar a saját halálával más életén változtatni. Legalábbis nem közvetlenül. Csak a sajátját akarja kioltani. De mégis, melyik módot válassza?

Talán a gyógyszeres, csendes kimúlás volna az, amely a legkevésbé feltűnő, ráadásul valódi áldozatként léphet ki ebből a mocskos életből... Csendes, nyugalmas, végső békét hozó álomba fog merülni. Semmi külnyoma nem marad, s csak a kérdések maradnak majd utána, amelyek valószínűleg soha senkit nem fognak érdekelni. Eme felismerés azonban a végső elhatározás helyett inkább egy újabb kérdést vetett fel benne: ha ez valóban így van, mi volt az értelme annak, hogy eddig létezett? Mi volt az értelme annak, amit eddig tett vagy éppenséggel nem tett? Elvégre az élet kérdésekből és válaszokból áll, ebben az egész életlátványban ő is csak egy kis kérdés, egy kis válasz lehet... esetleg felkiáltójel. Erre a gondolatra felugrott: igen, felkiáltójel leszek, egy figyelmeztetés!... De vajon ki fogja meghallani a felkiáltást? Meghallja-e bárki úgy, ahogy az valójában elhangzott? Tudni fogja-e bárki, hogy miért kiabál, ha eddig nem kiabált?

Hirtelen megtorpant, összeroskadt... .

Lehet, hogy látványos az élete, lehet, hogy nem. Lehet, hogy sok embernek változtatja meg létét, de az is lehet, hogy semmi nagy dolgot nem visz véghez. Hirtelen hangosan felnevetett: lehet, hogy csak egy kis semmi a nagy semmi közepén!

Rágyújtott egy cigarettára és kinézett az ablakon. Öntudatlanul tárcsázni kezdett.

- Szevasz, van kedved sörözni?

A túlvonalon a barátja kedvetlen hangja fogadta:

- Hát, elég rossz napom volt... nem is tudom... Talán rám férne egy kis kocsmázás – válaszolta.

- Oké, akkor fél óra találkozunk. Rendben?

Gyorsan rendet rakott a szobájában. Szemeteskukája teljesen megtelt az életkioltó eszközökkel.

Hornyik Anna

A díjkiosztó - élménybeszámoló önróniával

Néhány nappal ezelőtt elektronikus úton érkezett hozzám egy értesítő, amelyben meghívtak egy több webhelyen, újságokban is meghírdetett verspályázat díjátadójára (ugyanis amikor úgy döntöttem, hogy visszatérek gyermekkori hobbym űzésére, a gondolatok leírására, tömkelegével jelentkeztem különböző irodalmi pályázatokra). Ez volt az első effajta értesítés, amelynek nagyon megörültem, mert nem a díj volt a fontos, hanem hogy valamilyen módon kapcsolatba kerüljek a hozzám hasonlóan gondolkodókhoz, akik szeretnek élni, írni, gondolkodni.

Az üzenet valamilyen oknál fogva azonnal egy gondolati lavinát indított meg bennem, talán összefüggéstelen logikával, terjedelmes képzelőerővel, ezért, a fantáziám metasztázálását megelőzendően levélben meg merészeltem kérdezni a szervezőtől, hogy korlátolt-e a díjkiosztóra a meghívottak száma. Levelem azonnali felhárítást ébreszthetett a szervezőben, mert nem csupán nekem küldte meg válaszát, hanem minden egyes pályázónak, amelyben arra hivatkozott, hogy „félreértés ne essék”, minden pályázó kapott meghívót. Csodálkoztam a reakción: én csak kérdeztem, nekik csak nekem illett volna válaszolniuk. Gyanakvóvá váltam.

Egy kicsit elgondolkodtam, mennyire lehetek hülye a kérdésemmel: visszaidéztem azt a pillanatot, amikor postán feladtam a kéziratot, és felhívtam a pályázatkiíró, megkapták-e a küldeményem. Akkor a pályázatkiíró hümmögött a kérdésem miatt, mit képelek, naponta 100 boríték érkezik a címükre. Elkezdtem magamban számolni: ha naponta 100 borítékot kaptak, ez összesen 3000 pályaműt jelent. Ha pedig 3000 pályázat érkezett be és mindenkit meghívtak, esetleg valamelyik kongresszusi központban tartható meg a díjátadó, a 200 lelket fogadó előadói terem helyett... Mégis én vagyok a hülye...

Rejtett pánikbetegként, aki határozottsággal, ügyesen palástolja zavarát, attól tartva, hogy felháborodok, vagy kibukok a díjátadón, megkértem az ismerőseimet, kísérjenek el az eseményre. Mivel nem nyertem, azt mondták, nem jönnek. És azt tanácsolták, ne menjek én sem, fölösleges időpocsékolás. Én mégis menni akartam, abban reménykedtem, hogy találkozni fogok érdekes költőpalántákkal.

Találkoztam is, de nem köztük, hanem azzal az eggyel, akivel már régebben is megbeszéltünk egy találkozást, csak hogy anno egészségügyi okoknál fogva elmaradt a beszélgetésünk. Barátom vállalta a pszichiáter és támogató szerepét eme jeles esemény idejére, hogy visszatartsa az esetleges dühkitörésemtől, ha egy harmadrangú, esetleg versnek nem titulálható írás nyeri meg a pályázatot, ezért kissé megnyugodva mentem el a díjátadóra.

A díjkiosztásra szánt terembe érve azonnal észrevételeztem, hogy alig van több, mint 100 szék, amire a jelenlevők leülhetnek. Ismét zavarbajöttem: hol a többi 2900 szék, az összes pályázó részére? Kiderült, hogy összesen 458 mű érkezett, s ha minden pályázó két alkotást adott be, barátok között is 229 pályázó volt. Szék meg annyi sem...

Sebaj, kiültünk a barátommal az előtérben elhelyezett, kényelmes karosszékekbe. Ahogy közeledett a díjkiosztó időpontja és érkeztek a valószínűsíthetően notórius késők vagy rutinos kudarcátélők, már kezdett feltűnni, hogy elszámolták magukat a szervezők: talán abban reménykedtek, hogy kevesebb lesz az érdeklődő?

Némi késéssel elkezdődött az ünnepség: a konferanszié után felszólalt a verspályázat egyik lebonyolítója, rövid, olykor közhelyes, mégis szívet melengető beszéddel. Őt a pályázat egyik zsűritagjának kicsit hosszadalmasabb beszámolója követte, amelyben részletekbemenően magyarázta el a versek válogatásának és értékelésének gya-

A díjkiosztó - élménybeszámoló önróniával

korlati módját, amit nem teljesen logikus tematikus kategorizálásnak neveznék, és amelyet véleményem szerint inkább a személyes aktualitások szempontjának figyelembevételével vittek véghez.

A zsüritag beszámolója idején némi remény csillant fel bennem, talán valami lesz belőlem is. A barátom már kérdezte, nem vagyok-e már eléggé ideges, menjünk – azaz hogy ennek nincs értelme. Zöldfülű révén, naívan azt mondtam, hogy még várjunk. Magamban abban reménykedtem, hogy ha a zsüritag nem tudja, ki a nyertes, még van némi esélyem arra, hogy valamelyik különdíjat (akár a béna versek különdíját) megnyerhetném.

Azonban amikor a konferanszié elmondta, hogy a harmadik helyezett visszajelzett nekik, hogy nem tud jelen lenni a jeles eseményen, megvilágosodtam: egy kudarccsomag néző voltam, a TV tudósítás egyik statisztája (szerencsére, a folyósóra szorítva).

Lassan ideges kezdtem lenni, főleg, amikor a felolvasott nyertes versekből nem tudtam kiérezni gondolati/érzelmi mélységet, rímeket is csak ímmel-ámmal „fedeztem fel”. Barátom mindvégig hidegvérrel figyelt. Gondolataim elcsúsztak, már a végén azt sem tudtam, hol vagyok... Azon kezdtem el filozofálgatni, hogy vajon a zsüri tagok hangosan is felolvasták a kiválasztott verseket? Nyomatott formában vajon én is felfedeznék valamit, ami a versek felolvasásakor nem volt kivehető? Vajon a színészek előadásmódja volt-e az, ami a versek minőségét jelentősen befolyásolta? A saját kérdéseim útvesztőjébe merültem fél füllel figyeltem az eseményeket.

Már csak távoli hangként ért a pályázati eredmények felolvasása, azonban szöveget ütött a fejemben, hogy a kiíró – szerintem - óvatosságból két második helyezettet nevezett meg, első díj nem volt. Érdekes. Ismét egy védekezési lehetőség? Hogy rámondhassák az „amatőr” költőkre, hogy nem volt jeleskedő alkotás? Hmmm...

Érdekes volt számomra az agyondícsért, az elektronikus irodalom gyengébb gyöngyszeme, amely egyöntetűen nyerte el a zsüri tetszését, mint egy új irodalmi műfajt. Azonnal megfogalmazódott bennem: a nyertes a webes irodalom ponyvaverse.

S megvilágosodtam: ezt kellene írni! A zsüri ügyis öreg, elfásult, ezért a néhány évtizednyi kor- és értelmi különbség csatáját azok a fiatalok nyerik, akik ráéreznek a zsüri szűk látókörére és arra, miképpen próbálnak ügyetlenül a középszerűség újjítói lenni...

Miután a jeles esemény hivatalos része lezárult, miközben a folyósón álldogálva vártam barátomra, figyeltem a közönséget. Zömével korombéliek, egy-két csinos magassarkúban tipegő lányka, és csupán 2 vagy 3 alakilag olyan alkat, akiből kinézem, hogy többet tud, tudna és tudhat. Ezek mindvégig pusmogtak és nevettek. Sejtették, hogy mi történik. Mint ahogyan mi is.

A díjkiosztó után azonban olyan beszélgetésben volt részem, ami kárpótolta az egész idővesztegetést – még ha félórás is volt az ünnepség.

Hornyik Anna

A tömegkommunikáció, a média és az ördög

Technikai fejlettségünkről szólva, a téma szempontjából, a kulcsszó a *helyettesítés* lehetne. Az embert sajátos adottságai képessé tették arra, hogy bizonyos bonyolult gondolati műveleteket végrehajtson, összefüggéseket átlásson, szerkezeteket hozzon létre és ezeket saját maga és környezete életének megkönnyítésére használjon fel. Azonban e mellett lényegesen lemaradt a lelki fejlődés területén és szokásos napi tevékenységeit is folyamatosan gépekkel egészítette ki, majd váltotta fel, melynek következtében alapvető ingereit szervezete nem kapta meg, mivel a természetes tevékenykedés okozta impulzusok elmaradtak. Persze, a technika bizonyos fokú fejlettsége hasznos, sőt - nélkülözhetetlen, azonban ennek egy egészséges szinten történő, korlátokat felállító szabályozása nélkül, egy bizonyos fok után túlhaladja eredeti funkcióját és túlzott jelentőséget nyer, melynek kapcsán a figyelem nagyfokú elterelését eredményezi az emberi individuumból, tehát az ember természetes állapota szempontjából egyáltalán nem fontos, sőt szükségtelen. Ennek ellenére, saját életünk megkönnyítésének igénye odáig fejlődött, hogy mára már mindent helyettesítettünk, éppen csak saját magunkat nem, de a robotkísérleteket szemlélve ez sincs messze a megvalósulástól.

Azonban ezek a gépek nemcsak minket helyettesítenek, hanem kapcsolatainkat, érzéseinket, gondolatainkat, és valósággal elrabolnak bennünket egymástól. Egy kézenfekvő példát kiragadva jellemezhető a modern technikai eszközök mindennapi életvitelünre gyakorolt hatása: a kilencvenes évek elején még hazánkban is elképzelhetetlen volt az a jövőkép, mely szerint szinte a társadalom egésze használ majd mobiltelefonokat, társadalmi státuszától, korától és még sok egyéb tényezőtől, jellemzőtől szinte teljesen függetlenül. A technika felgyorsulása, a társadalmi viszonyok változásai, a kommunikációs szokások alakulása nagyban hozzájárult elterjedéséhez. Míg kezdetben főleg az üzleti kommunikáció területén érvényesült a mobiltelefon használat, az évek során a mindennapi élet bevált és nélkülözhetetlen eszköze lett. Elmondható, hogy éppen annyi előnye van, mint hátránya. Egyes kommunikációs formákat preferál, míg mások a háttérbe szorúlnak. Megkönnyíti például az információ átadásának ütemét, gyorsaságát, áthidalja a települések, országok, kontinensek közti távolságot, de ugyanakkor a kommunikációban résztvevő személyek, számos olyan jellegzetes kommunikációs eszközt kénytelenek kihagyni az érintkezésből, amit csak a verbális kapcsolat biztosíthat. Ilyenek például a gesztusok, a mimika, hanghordozás, stb..., ami telefonon keresztül nem érvényesül, vagy spontánul, de akár még szándékosan is félrevezető lehet. Ezek a jelenségek igazak a többi elektronikus úton lefolytatott érintkezés során is, például az olyanoknál, amelyek számítógépen keresztül történnek. Sok szempont alapján igazolható, hogy a mobilkészülékek kényelmesebbé teszik az emberi életet és alkalmazkodnak a modern világ felgyorsult élettempójához, kommunikációs igényeihez, ám ezáltal azok többé-kevésbé észrevétlenül csorbát szenvednek, egyre beszűkültebb formát öltenek. Ezt a folyamatot megszenvedti a társadalom és meghatározhatóan érzékelhető az egyes generációk kommunikációs kultúrájának összehasonlításakor. A fiatal generációk beszédképessége, a nyelvi kifejezés szépségére való igény hiánya, a választékos, sokszínű kommunikáció elmaradása érzékelhető például a tinédzserek egymás közötti interakcióiban. Az emberekben továbbá feszültséget okozhat az is, hogy a telefonon elintézett kapcsolattartás nem elégíti ki társas érintkezési igényeiket, nem tudják megfelelően kifejezni, vállalni érzelmeiket, nem érzik a kommunikációs társ közelségét, melegségét, biztonságot nyújtó kisugárzását. Ezek a dolgok a társadalmon belül, az előbb említett feszültségen túl elidegenedést váltanak ki. Az emberek azt érzik, hogy - bár nap, mint nap - ott élnek egymás mellett, fizikailag érintkezve, akár egy zsúfolt metrón, vagy buszon, mégis - ahhoz, hogy egymással beszélni tudjanak, - mesterséges kommunikációs eszközökre van szükségük. Így az elektromos szerkezetek használata egy védőfal is lehet, ahova az egyén elrejtetheti érzelmeit, elbújhat mögé és ki is elégítheti társas igényeit a másikkal való szembesülés nélkül. Ez azonban azzal a káros hatással jár, hogy az emberek nem tanulják meg vállalni magukat, és nem tudják milyen részt venni egy nyílt, önmagukat adó érintkezési formában.

A tömegközlemény, a média és az ördög

Az emberek, úgy tűnik, szép lassan rászoknak az egyszemélyes közlemény formákra, mint például a TV, ami nem ad számukra visszajelzést, és még szórakoztatja is őket, ráadásul a talk show-k elterjedésével, még „büntetlenül” ki is beszélhetik magukban mások problémáit és addig sem kell a sajátjukkal foglalkozniuk. Ezt a magatartást ösztönzi a média is, amely minden eszközt megragad az ilyen irányú viselkedés ösztönzésére és igyekszik elhíttetni a fogyasztóval, hogy helyesen teszi, amit tesz. Ez persze, csak a „civilizált” országokban lefolyó jelenség. A magyar viszonyok között is számos területen ezek a tendenciák követhetőek nyomom. Ezt a hatást lehet amerikai mintájúnak mondani, mivel az említett viselkedésforma ott ölt testet a legkarakteresebben.

Azonban fennáll az a probléma, hogy nálunk az emberek lehetőségei és életszínvonala nem teszi lehetővé, hogy hasonló életmódot kövessenek, mégis ez az eszménykép. Mindenesetre sokan próbálják követni a legújabb divatot és újításokat, ami a reklámok állítása szerint a jobb, élvezetesebb, teljesebb közleményt teszi lehetővé, célozza meg. Ezek a dolgok viszont továbbra is ösztönös emberi viselkedésmintákat és igényeket nyomnak el, és meghatározzák a mikro és a makro társadalom, a családi, baráti, házastársi, szülő-gyermeki, munkahelyi és egyéb csoportok közti kapcsolatok minőségét. A generációk közti különbségek is élesednek ezzel, mivel az idősebbek még a régi, közvetlenebb formákhoz vannak szokva, és olykor a szülőknél is furcsa lehet, hogy nem igazán vannak tisztában gyermekük legújabb technikai hóbortjával, amit persze mindenképpen kikövetel magának és természetesen fel van háborodva, ha a szülő nincs otthon száz százalékig az adott vívmány ismeretének a világában. Ez még jobban alááshatja a kétoldalú közleményt.

A lelki áldozatok mellett, a technikai eszközök használata ráadásul fizikai ártalmakkal is jár, amit legtöbbször nem vesznek figyelembe. Az elektronikus eszközök által kibocsátott sugárzások rendkívül rombolólag hatnak a szervezetre és egyes esetekben különböző degeneratív elváltozásokat is okozhatnak. Mivel a közlemény a mozgási csatornák révén az egész testet bevonó kapcsolatot tesz lehetővé, ennek hiánya is negatívan befolyásolja az egyént és a túlzott kényelem a mozgástér beszűkülését is jelentheti, ami szintén nem tesz jót senkinek. Mindennek ellenére egyre többen élnek a közleményből, a közleményes eszközök használatából, eladásából, sőt, a közlemény szakterületén belül különböző ágazatok jöttek létre. Ezek iránt a dolgok iránt meg is nőtt az igény az emberekben, és nehezen mondanának le megszokott életvezetésükről. Ezek a tendenciák közleményes szempontból mind a szakembereket, mind a magánembereket elgondolkoztatják, de aki nem ért egyet, csak annyit tehet, hogy próbálja közleményébe belevinni a hagyományos elemeket, ezért minél többet alkalmazza a verbális, személyes, őszinte, bizalommal teli beszédet és próbál másoknak is kedvet csinálni ehhez.

Kétségtelen, hogy a mobiltelefon használata a mai világunkban már szinte nélkülözhetetlen, azonban azt gondolom, hogy meg lehet és meg kell találni azt az egyensúlyt, amely más közleményes eszközök használatát is igényli és lehetővé teszi. Mára az automatizáltság megszállottjaivá váltunk. A családi kényelmet és boldogságot csakis a legmodernebb, leghatékonyabb, legtartósabbak és legrágább technikai eszközökre hagyatkozva tudjuk elképzelni. Éppen ezért fáradhatatlanul kutatunk ezek után az áruházak kirakatait, vagy a hirdető újságok legújabb ajánlatait böngészve, ami mellett már nem is marad időnk valóban törődni a hozzánk közel állókkal. Mindezt persze a családi fészek békéjének és melegének fenntartása érdekében tesszük.

Jelenlegi helyzetünkben azt lehet mondani, hogy a média szellemiségünk elsőszámú uralkodója és birtoklója. Kis túlzással élve, talán megengedhető azt mondani: legalább akkora befolyása van felettünk, mint egykoron a vallásnak lehetett. Közvetve vagy közvetlenül, kisebb vagy nagyobb mértékben, de talán mindnyájunk életére hatással van. Tömegek ízlésvilágát, szemléletét, életfelfogását vezérli és irányítja.

A tömegkommunikáció, a média és az ördög

Manapság a tökéletesség eszményképét és a „normális ember” modelljét a média alakítja ki és plántálja belénk, azt hangsúlyozva, hogy tökéletes, kidolgozott alakra, selymes bőrre, bársonyos hajra, csillogó szemekre, korszerű divatra, haladott szellemű technikai háttérre, individuumunk hangsúlyozására van szükségünk - boldogságunk eléréséhez. A technikával, a szépségiparral, a gyógyszeriparral, pénzüvilággal karöltve gondoskodnak mindegyikünk szükségleteiről, sőt - gondolkodnunk sem kell, hiszen ezt is megoldják helyettünk, nekünk csak a kész információt kell módszeresen beépítenünk életünkbe, és a kiszabott útmutatásokat alkalmazzunk életünkben: megtudhatjuk, hogyan nyomjuk el fájdalmunkat, a betegség kigyógyítása nélkül, hogyan legyünk mégis szépek, annak ellenére, hogy szervezetünk tele van mérgekkel. Sőt, még azt is megtudhatjuk, kiket kell szeretnünk, mit jelentenek ma alapvető emberi értékeink, mit illik ma tenni valakinek, aki egy kicsit is ad magára, miért nem érdemes szóba állnunk azokkal, akik nem mindenből a legdrágábbat választják, vagy mitől leszünk sikeresek, mitől lesz értékes életünk. Életcélokat, jövőterveket, álmokat kaphatunk.

Azonban ezek mögött az ígéretek mögött olyan papírból épült kártyavár áll, ami azonnal összedől, ha valaki a lelkét akarja bele költöztetni. Ezek a reklámkampányok nem ritkán a deviáns magatartásokra való buzdítás rejtett formái és esetenként szinte már legalizálják azokat. (Például gondoljunk csak az alkoholfogyasztás népszerűsítésére). A befolyásolás mintája nagyon hasonlít a vallásosság kialakításának folyamatára és a hit megőrzésével, fenntartásával kapcsolatos folyamatok lépéseire. Kész hitrendszert kapunk és részvételünk szinte észrevétlenül zajlik, hiszen a plakátok, magazinok, reklámok, SMS üzenetek, a rádió és TV műsorok ajánlatai, felszólításai lassan, de módszeresen hatolnak tudatalattink mélyére és ott gombamód szaporodnak, hogy információk ezrei, a megfelelő határfokot elérve, kihassanak cselekedeteinkre, azaz irányítsák életünket. Mindezt azzal a felkiáltással, hogy: így elérhetjük a szabadságot! Sztárok életét csodálva, bepillantva mindennapjaik minden egyes apró titkába, pletykalapokat forgatva, tökéletes külsővel, divatos sportokat űzve, az éttermekben magas borralalót hagyva, hitelekből fenntartva magunkat, egy pár millió forintos kocsit és egy 4 szobás ház kulcsával a zsebünkben, valamint egy hetvenezer forintos mobiltelefonnal a kezünkben, valamint egy valamire való notebookal a hónunk alatt mindenünk megvan, hogy nyugodtak lehessünk családjunk és önmagunk biztonságával kapcsolatban és elégedetten, tiszta lelkiismerettel fekdhessünk esténként ágyba.

Persze, ha ez nem sikerül, az a mi hibánk, hiszen a feltételeink biztosítottak és biztos mi rontottunk el valamit. Mindez egy „egészséges” versenyszellemet szül bennünk, szinte már egymás ellen uszít bennünket és arra ösztönöz, hogy még többet birtokoljunk azokból a javakból, amit felkínálnak nekünk és tiszteljük azt, akinek ebből nagyobb tőkéje van. Arra tanít, hogy lelkiismeret-furdalás nélkül igényt tarthatunk egymás tulajdonára, és az élet lényege az anyagi világ kínálta élvezetforrások széles tárházának birtoklása. A szabadság eszményébe tartozik a végtelen erkölcsi nyitottság is és az az üzenet, hogy minél többet mutatunk magunkból és minél kihívóbbak vagyunk, annál egyszerűbben érvényesülhetünk.

Valójában a társadalmi színtér ezáltal egy hatalmas üzleti piaccá válik, ahol úgy tudunk minél többet profitálni, ha minél lazább erkölccsel és rámenős erőszakossággal „eladjuk” magunkat. Folyamatosan látszatszükségleteket kell kielégítenünk, amelyeket számunkra teremtettek és mindeközben szinte bármire rávehetnek, azzal a kijelentéssel, hogy nem kötelező semmi. Azonban fontos, hogy ki mit hisz. Aki lelki és szellemi igényeit máshogy nem képes kielégíteni, annak szüksége van egy hitrendszerre, ami mindezt pótolja és mindent meg is tesz, hogy hitének előírásait be is tartsa, igényeit kielégítse. Ennek érdekében önkéntelenül is elfogad mindent, ami egy kicsit is azt sugallja számára, hogy hihet valamiben. A média egyszerű, közvetlen megszólításokkal közeledik az emberek felé, akiket a benne való hit összeköt. Így álmódoshatnak és elhihetik, hogy számukra is elérhető egy ideális élet. Mivel a társadalomban is ennek hatásait látják visszatükröződni, így egy pozitív élménnyel megerősíteni látják álláspontjukat és ez nyugalommal és biztonsággal tölti el őket. Eközben viszont elterelődik figyelmük a valódi világ problémáiról, önmaguk valós igényeiről, kapcsolataik tartalmasságának felülvizsgálatáról, a figyelmes önelemzésről és ez számukra, de az őket befolyásolni igyekvők számára is nagyon jó. Így egy állandó körforgás alakul ki, mely függőségbe sodorja az embereket és eltávolítja őket önmaguktól és másoktól is. Kialakít valamiféle megfelelni akarást ennek a szemléletmódnak.

A tömegkommunikáció, a média és az ördög

mük a valódi világ problémáiról, önmaguk valós igényeiről, kapcsolataik tartalmasságának felülvizsgálatáról, a figyelmes önelemzésről és ez számukra, de az őket befolyásolni igyekvők számára is nagyon jó. Így egy állandó körforgás alakul ki, mely függőségbe sodorja az embereket és eltávolítja őket önmaguktól és másoktól is. Kialakít valamiféle megfelelni akarást ennek a szemléletmódnak.

A média egy tudatalatti kapcsolati hálót alakít ki az emberek között, azonban logikátlan, meggondolatlan, ösztönös cselekvésekre buzdít és nincs is igazából olyan választási lehetőség, amely által másfelé indulhatnánk el, maximum annyi, hogy megpróbáljuk ezeket kizárni az életünkéből. Például a TV műsorok unos-untalan zúdíttják ránk a különböző sorozatokat, talk show-k sokaságát, az értéktelen és mondanivaló nélküli filmeket, amelyeket reklámok szakítanak félbe, szórakozási lehetőséget, melyek szintén gondolkodásunkra hatnak. Mindezt azért, mert nem ismerünk más alternatívát és elhisszük, hogy e körfolyamat egyedüli nyertesei csak mi lehetünk. De jobban belegondolva: mi hasznunk van belőle?

Szinay Balázs

Döntés (Igen, vagy nem)

Mindig van rá lehetőség, hogy döntsünk, akár így, akár úgy, de a lehetőség mindig ott nyújtózik a lábunk előtt. Választhatjuk a halált, kétségbeesésünkben elménknak szűk gondolkodása képen, vagy választhatjuk az életet, mint egy utolsó reményforrását a boldogsághoz vezető létnek. A mindennapi életben választhatunk, mire vágyunk jobban, inkább sós ízre vagy émelyítően édes falatokra. Dönthetünk bonyolult kérdésekben, mint a szerelem, melyet viszonzni nem kívánnak, mert nem látják meg a belső szépséget, így dönthetünk hát amellet, hogy megkeressük azt a másikban, vagy veszni hagyjuk a végtelen örvénylő semmijében. A legbonyolultabb döntéseket mégis a két legegyszerűbb szóval hozzuk meg, amit emberi száj kimondhat: egyszerűen felelünk igennel vagy az egyik fél számára a méltóság illetve a büszkeség bukását jelentő nemmel. Választás azonban mindig van, legyen így, vagy másképp. Egész életben hittél abban, hogy helyes döntéseket hozol, mégis később újra mérlegelve azokat megtalálod a hibáit mindennek, amit elkövettél, holott régen az volt a tökély, és a megmásíthatatlan, szentül hitt vágy. Azt mondják, ha döntünk, döntsünk okosan, s fontoljuk meg a lehetőségeket, melyek elrejtőznek a felszín alatt. De valójában szinte mindig csak kettő lehetőség van: igen, vagy nem. Gondoljunk bele, hogy felajánlanak nekünk egy szerelmet pénz nélkül, nyomorba döntő szegénységgel és végtelen megaláztatással; ezzel szemben, pedig ott áll a jólét, egy érzelmetlen kapcsolattal tele viszálykodással, és keserűséggel. A döntés itt is abban a bizonyos két szóban áll. Végtelenül szokványos példát hoztam, mégis azt hiszem elértem vele a célt, vagy legalábbis részben megértettem az olvasóval miben is áll a választás lényege. Ezt a kérdést nagyon könnyű átfogalmazni: Akarod a boldogságot? Ez a legalapvetőbb kérdés, s ezután jönnek a „Milyen áron?“, „Nyomorúságos létben élni megéri vajon mindenért?“, „Kárpótolna e a pénz az érzelmek hiánya miatt?“...

Jönnek a kérdések, amelyek már nem is döntésre várnak, egyszerűen csak kifogások, hogy miért ne válasszuk az egyiket, vagy a másikat és végül kizárjuk mind a kettő döntési lehetőséget, majd üres, színtelen hangon felelünk egy harmadik eshetőséget: a semmit választjuk.

Nem csak a döntési lehetőségben áll a nehézség, hanem abban, hogy van e bátorságunk elhatározni magunkat valamely álláspont mellett, illetve meg merjük e tenni az első lépést. Legtöbbször azt választjuk, ami egyszerű, és célravezető, ám egy bizonyos fokú elégedettség érzésével tölt el csupán. Nem vállaljuk a kockázatát a bukásnak, s ha mégis, hát félúton visszafordulunk, és a kényelmes döntés mellett állva bámuljuk az elérhetetlen vágyak özönének elénk vetülő álom- és árnyképeit. Pedig a döntés végtelenül egyszerű: igen vagy nem. Ugyanezzel a két szóval felelhetsz a választaknál, ha szegény vagy, ha gazdag, ha makacs, ha engedékeny, ha melankolikus, ha boldog, ha elégedetlen, ha elégedett, ha bátor, ha gyáva, ha önfeláldozó vagy ha önző.

Sok dologban dönthetsz még, ami lehet, hogy teljes valójában megváltoztatja majd az életedet. Eldöntheted, hogy tisztességes állást keresel, vagy kiállsz az utcasarokra; eldöntheted, hogy leugrasz a hegy tetejéről a halált várva vagy sem. Választhatsz, hogy belenézel e a napba, vagy nem, mert félsz, hogy megvakít. Mindig, és mindenhol ott a lehetőség, azonban a végső kérdés mindig az : De mi lesz, ha rosszul döntök?

Konkoly Ramóna

Elkésett szavak

Túl sokáig tartott, mire igent mondtam. Tizenkilenc éve belém ivódott, hogy nemet mondjak arra, amit nem találok száz százalékgig helyesnek, és kerüljem mindazokat a cselekedeteket, melyek valamilyen káros nyomot hagyhatnak lelki vagy fizikai egységemben. Túl sokáig tartott, mire rávettem magamat arra, hogy igent mondjak...

– Holnap nincs kedved sétálni? – kérdezte.

– De, persze, van. Hová menjünk?

– A park megfelel?

– Nekem minden megfelel, ha sétáról van szó.

– Szép vagy. Ma különösen szép vagy. – mosolygott.

– Hát... köszönöm. – mondtam zavartan. Jól esett, hogy bókkolt nekem, de nem tudtam elfogadni a dicséretét, éppen azért, mert pont ellentétesen éreztem magammal szemben és így nevetségesnek éreztem a kijelentést.

– Tudom, hogy nem hiszel nekem.

– Nem arról van szó, hogy neked nem hiszek, általában nem hiszem el ezt a kijelentést.

– Pedig lenne okod rá.

– Tudod, jóformán úgy érzem magamat mint egy kopasz nő, akinek megdicsérik a haját.

Elfintorodott, így tudtam, hogy helytelen választ adtam és megint sikerült megölnöm a hangulatot.

– Mi lenne, ha nem várnánk holnapig? Mit szólsz most egy sétához? – kérdezte pár perc elteltével, újra ragyogó mosollyal az arcán.

– Menjünk. Csak nehéz a táskám.

– Majd én viszem. – mondta derűsen és minden ellenkezésem ellenére leemelte a vállamról, és magára vette a rózsaszínű táskát.

– Nevetséges vagy. – kuncogtam.

– Gondolod? – nevetett tiszta boldogságot ragyogva.

– Szerintem így sokkal viccesebb lennék. – leemelte a lila sapkát a fejéről és a sajátjára húzta.

– Na hogy tetszem? – kérdezte.

– Most már sokkal jobb, így már annyira nem ciki a rózsaszín táska, reménykedj, hátha lánynak néznek.

Visszarakta rám a dolgaimat, és a sapka szélénél szépen megigazgatta hajamat, tenyerével a sapka alá nyúlt és elrendezte a hajszálakat. Belevörösödtem az érintésébe, ahogy tenyere végigsiklott az arcomon, államon elidőzött, és elvörösödött arcomon körözött nagyujjával, simogatta a lelkemet. Nem tudtam abban a pillanatban a szemébe nézni akárhogyan is kérte.

– Kérlek nézz rám egy kicsit.

– De így nem tudok, ha zavarba hozol nem megy. – mosolyogtam.

– De úgy szeretem, amikor így nézel rám.

– Miért?

– Mert látom, hogy ártatlan vagy, és jóságoddal engem is jóvá teszel. – mosolyodott el kicsit keserűen, visszagondolva az életére, és azokra a dolgokra, melyek helytelenek voltak, amikor eltévedt a helyes útról.

Magához húzott és eltemette arcát a hajszálaim között.

Megnyugtatsz... és boldoggá teszel. – közben kezei fel-le jártak a hátamon. Ujjainak érintése áramot vezetett testembe, és izzani kezdtem. – Te vagy az egyetlen, aki ilyen hatást tud elérni nálam.

– Nem hiszem, hogy tőlem van. Te magad teszed. Meg akarsz nyugodni, s ezért meg is nyugszol, boldog vagy, mert az akarsz lenni, csak éppen én vagyok az eszköz, akivel elérheted. – mondtam csendesen.

– Így gondolod? – kérdezte csöppet sértetten.

– Nem, nem sértésnek szántam. Csak azért bennem találsz meg ezeket a dolgokat, mert bennem akarod megtalálni.

Elkésett szavak

– Miről beszélsz? Kényszeresen nem lehet megtalálni a megnyugvást? Ne becsüld magad alá. Hidd el, mindezt te váltod ki belőlem.

Hümmögtem, és hagytam, hogy újra visszahúzzon karjaiba, és elbújjon az ölelésben aztán...

– Szeretlek! – suttogta a hajamba, és ajkai hevesen közeledtek nyakam vonala felé, lábaim pedig remegni kezdtek ettől az érzéstől, amit annyira imádtam. Mégis tiltakozás ébredt bennem e szavak hallatán.

– Te szeretsz? – kérdeztem döbbenten.

– Miért te, nem? – nézett csalódottan és kissé sértetten.

– Én...én...én nem tudom... – mondtam és lesütöttem a szememet.

Láttam, hogy összeomlott benne valami, egy felépített boldogságvár összes tornyát leromboltam egy mondat-foszlánnyal, néhány eldadogott félszóval. Megfeszült az ökle, mert azt hitte biztos pont vagyok az életében, és most rádöbbsz, hogy ingatag ez a pont, mint a fény a falon. Hátat fordított és hosszú léptekkel nekiiramodott. Álltam pár pillanatig, majd utána rohantam.

– Várj! – kiáltottam, de sokkal gyorsabban haladt, mint én, pedig már enyhén kocogtam a csúszós, eső áztatta őszi leveleken.

– Semmi értelme! – kiáltott vissza elcsukló hangon. – Nem szeretsz! – suttogta erőteljesen, alig hallottam, csak szájának rezdüléseit láttam a távolból. Csillogott a könny a szemében.

Meg akartam nyugtatni, utolérni, és átölelni, hogy újra békés legyen, mint addig, mert akárki is ő, én is megnyugszom ha vele vagyok, abból látom ezt, hogy ugyanúgy feldúlt engem is, hogy nem tudtam kimondani, ahogyan őt. Már kiértünk a parkból és ezer ember nézett bolondnak, ahogyan rohantam utána. Elért a zebrához és éppen át akart menni, amikor elfogott a vágy, hogy ordítsak.

– Igen! Szeretlek!

Abban a pillanatban hátrafordult és elindult felém. Elgázolta egy autó...

Azóta három hónap telt el, életben van. Él, csupán nem emlékszik semmire. Nem emlékszik rám. Én kimondtam, hogy szeretem. Ő nem tudja, ki vagyok. Azóta egy másik lánynak mondja, hogy megtalálta benne a megnyugvást, de én látom rajta, hogy feszült, nem olyan békés, mint velem volt... Túl későn mondtam ki az igent... túl későn... de talán van még esély arra, hogy kinyissam elméjének bezárt ajtaját és újra megmutassam neki, hogy itt vagyok, itt van a jószágom, a tisztaságom, még mindig itt van a megnyugvás a karjaimban.

Konkoly Ramóna

Szerelem verspályázat - pályázati összefoglaló és eredményhirdetés

A *Szerelem* témájú verspályázatra a pályázat beküldési határidejekor érvényes tagsággal rendelkező 294 tagból 145 küldött be pályaművet.

A zsűritagok pontozásos rendszerrel bírálták el a beérkezett írásokat. Minden zsűritag az általa első helyezettnek jelölt írásra 3, a másodiknak 2, a harmadiknak pedig 1 pontot adhatott. Egy-egy zsűritag az első, második és harmadik helyezett versként több pályaművet is megnevezhetett, mivel a pontozási rendszer ezt lehetővé tette, elkerülve így azt, hogy valakinek például két, számára azonos értékű vers között kelljen választania, amikor jelölését leadja. A beérkezett 145 pályaműből így összesen 71 írás kapott pontot a zsűritagoktól, az 1-15 pontig terjedő pontskálán (az 5 zsűritagtól összesen 15 pont volt szerezhető egy írásra).

A pontozásos elbírálást követően, azonos pontszámmal két pályamű állt az első helyen, ezért szükség volt egy második fordulóra is, melyen már csak a két említett mű vett részt, közülük választott a zsűri első helyezettet.

A zsűritagok által leadott szavazatok összesítése alapján így a pályázatot

Giriczné Gyányi Mária

Üzenet

című verse nyerte.

A nyertesnek ezúton is gratulálunk eredményéhez!

Alább közöljük az elbírálás szerinti első 3 helyezést elért, 4 pályázó és pályamű listáját.

A pontozásos rendszer és a szavazás alapján:

1. Giriczné Gyányi Mária - Üzenet
2. Kárpáti Dzszenifer - Nélküled

A sima pontozásos rendszer alapján, holtversenyben:

3. André Ferenc - Ölelés; Ferentzi Anna - DeleTe

Az első, második és harmadik helyezettek pályaműve alább olvasható.

Giriczné Gyányi Mária

Üzenet

Tépett füzetlapon ölelkező
szavak sercegve csókok
gyúlnak majd kialszanak.
Visszaszámlált percekből
tollba mondott vágyak folynak
fehér lepedőbe kapaszkodva
várnak. Szorít az idő s a csizma
már menne kattan a zár
kezemben maradt tollamból
egy bennragadt mondat
csordogál tenyeremre
sötét foltot fest a szerelem.

Szerelem verspályázat - pályázati összefoglaló és eredményhirdetés

Kárpáti Dzszenifer

Nélküled

Számon kér, markol belül egy szentté tett ígéret, a sanzon mélyen fáj,
hiába kárhoztam elégszer. Bármennyit zokogok, elmúlni sosem fog már.
Az Idő súlyos monotonossággal vonja magát, de nincs benne nyugtom.
Köt a tér. Ne itt! Ez hitvesi ágy! Hiába, bűneim túlzottan imádom.
Mire éj lesz, a parton válunk újra egygé, csodás szeretőm és én, mindörökké.

Bús melódia körforgása tartott éberen, feszültem az iszonyú magányra,
szívemet akaratlan kínozza kottájára vésve, így kért fel a tánra,
ellenkeztem, de átkarolt nyughatatlansága. Kedvesem, csendesen
aludj angyalok ölen, csitulj már, csitulj! Eressz el! Hazavárlak. Szeretlek,
csak szerelmedben porrá hamvadok! Emlékeink palotája lángra
csapott, egy részemet megölte, majdnem elégttem, öleld hát szívemet,
mert meghalni nem merek! Sablonából a „Miért?” kifordul, – felelni
nem tudok – de ma levettem gyűrűmet. Egy levélre fektettem,
mely az asztalon rég pihen. Már elkopott benne halálhíred.

Mámoros érzés tiltott gyümölcsöt ízlelni, s orgazmusba emészteni
mindent, amit nem szabad élvezni. A részed lettem, s itt Vagy, itt élsz
Bennem, minél kitartóbban akarom, annál inkább nem csitulsz keblemben.

Te élni húzol a Pokolba, én halni vonlak vissza. Gyötrelmesen
küszködöm ellened és szeretném hinni én is úgy - megbánni nem lehet.
Tudod, a csodaszép nő feketében, ki nem adta magát meg neked,
mikor megszerezni vágytad őt! Láttalak! Hát ő, Ő az én hűségese szeretőm!
Könnyek nélkül nem, nem jönnek szavak, Kedvesem, hallgatnom kell,
hallgatnom kell Rólad! Szeretőm nem bírja kínládásomat. S ha bűnnel
titkolt szerelmünk a Pokol tüzén üdvözölhet csupán, akkor örökké,
- midőn eladtam lelkem, örökké égesse testemet a vég nélküli tűz!
Mert szerethet úgy nőt a nő, ahogy kivételes férfi bír, s mert hiába úz
bármi, holtomban se gyónom meg e gyönyörű vétkemet!

Idilli sugárban hajtom fejemet szeretőm fodrára a part menti szélen,
hol mindig Nélküled ücsörögtem némán az éjszaka zsebében.
Rád várok, vártam Rád, hosszú hajfürtjeim közt kacéran kavarog,
játszik a szél. Elhagyott lépteid elmosta már száz eső rég, a csatatér
mezején. Szeretőm közeledik lassan, ajkamat bíborcsókkal öleli,
hátravetem magam. Finom, selyempuha homok tenyerem alatt,
belekarmolok, ujjaim süllyednek a tenger buja partjába,
és fedetlen bőröm alatt nagyot dobban boldogan a szívem.

Te zúgó tenger, mely Égig s földig ér! Markomban szemcsék, lángoló,
lángoló lángfelhők - a csatatérre gondolok, szinte vélni látom,
ahogy elcsordul véred a lángnyelv – marta égbolt bűvöletében,
s elkönnyezem, amint a Nap beléfullad az Ég rozsdaturkrébe.

Bágyadt szívvel nézem, ahogy a lángfelhők piroslón szénné égnek,
többé haza nem térsz, vidd magaddal bús dallamod régi L'amour!
Lángnyelv – marta égbolt, ajkamon hang... s átváltoznak a képek, igen,
szeretőm szerelmesen szeretve fölém hajol és szeretem,
csak szeretem, szerelmesen szeretem Őt!

Szerelem verspályázat - pályázati összefoglaló és eredményhirdetés

Ferentzi Panna

DeleTe

Mert kitörölhetetlenek.
Napjaimból minden kihúny lassan, alig rezegetteti
egy-egy kósza emlék, férfiak, te, ti,
egy régi csalódás, egy kora őszi bánat,
egy hideg kéz, egy elgázolt vadállat.
Erősebb vagyok, mint hitted, mint én gondoltam,
vagy felejtéssel védem gyenge önmagam,
de ott vannak ők, a kitörölhetetlenek.
Vén emlékműk, SOS füstjelek,
a remény nélkül lopakodó bűnök...
Esélyünk sincs, mert nem tűnsz és én sem tűnök
el, nincs a világon olyan hatás, vagy erő,
mi elsöpörje, mit fogaink közé szorítva hoztunk elő
a föld méhéből; amit Isten szent kezéből együtt ragadtunk
el; amin együtt vajúdtunk és hoztuk világra. Hogy egymáshoz ragadtunk
mi már mindörökké, DNS-ünk egybeforrott végleg,
keserű sóhajunk összecseng, árnyékaink egymásba érnek,
hogy bár mi már nem, de sorsaink kéz a kézben járnak,
vágyaink és rémképeink sírva egygé válnak,
lépteink két irányba ugyan, mégis egyként dobognak,
jelenünk összebújva reszket, múltjaink együtt dohodnak,
s az eljövendő sivárság is közös. Mert kitörölhetetlenek.
Mint megkínzott, beteg kutyát, meg kell etesselek,
mindennapi gondolat, szóval, cselekedettel és mulasztással,
így adózni neked, furcsa uzsora-kölcsönhatással,
de egyre gyűlik a tartozás. Mert kitörölhetetlenek.
Olyan hűvösek és fájók, mint a reggelek,
mikor egy ködös percre elhiszem, valóra válhat
a vágy, hogy a lepedő ráncai közt megtalállak,
de mindig üres az ágy. A bögre törött füle még hallja
a hangodat, zománczokogás. Tiéd a büntudat, amint bevallja
az utolsó éjszakát, éhes tekinteted keményen, vádlón
mered rám a lány tojásból, gyomrom fáradtan-áldón
korogja himnuszod. Mikor munkába menekülök,
te vagy a metró sötét suttogása, melléd ülök
a buszon, az utcán is a te lábadra lépek.
Te vagy égő pulzusom, az újságban a képek
rólad beszélnek, délután feléd ásít rekedten
a kétes munkamorál. Egyszemélyes poklom, itt rekedtem
nélküled-veled, te vagy a hiátus minden szavamban -
Mert kitörölhetetlenek. Beléd merülök el magamban,
és te vagy az istenben való kétkedés,

Szerelem verspályázat - pályázati összefoglaló és eredményhirdetés

meg a bizonyosság, hogy az ember túl kevés-
Mert kitörölhetetlenek. Hiszen végső soron
életem álruhás királya vagy. Nincsenek véletlenek -
mindenségem ura lettél, mert kitörölhetetlenek.

Tévedtünk mindannyian. Nem Anna örök,
hanem a fájdalom. A koncentrikus körök,
ahogy hiányoddal élem napjaim. Munka, család,
férfi, barát – mit nem rendeltem még alád? -,
a forgolódás éjjel, és az a három lopott perc,
amíg e disszonáns, fals, magányos terc
hangjain, rajtunk töprengenek az istenek.
Mert kitörölhetetlenek.

André Ferenc

Ölelés

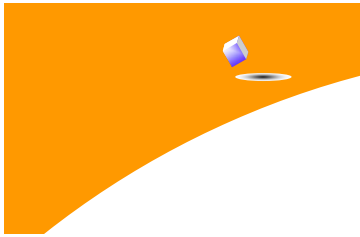
Lassan-lassan behorpad a csend,
Csak te dübörögsz két karomban.
Tompá légzés. Átformált világrend.
Kétszólamú szívbillentyű dobban.

Földhöz ragadt száguldásunk
Körül vakon lüktet minden pillantás.
Ragyogó ködcsóva dereng utánunk,
Talán csak varázslat, tán valami más.

Görcsösen szorítom mohazöld illatod,
Drog vagy csak – bár túladagolhatnálak!
Mégfagyasztanám a teret, az időt, a világot,
S ha minden meghalna, ott laknék Nálad.

Az első helyezett nyereménye ismert, de emlékeztetőül olvasható a pályázati kiírásban:
<http://lancolat.socialgo.com/forum/topic/23>

A második és harmadik helyezettek írása folyóiratunk következő számában fog megjelenni, a nyertes mű mellett.

KELET Folyóirat

tanítványi láncolat irodalmi klub

Főszerkesztő: Szinay Balázs

Korrektúra: Hornyik Anna

Mostani lapszámunk témavezetői:

Oktatásügy - M. Fehérvári Judit

Igazság? - M. Fehérvári Judit

...Az éjszakában - Boér Péter Pál

Környezet „tudatosság” - Boér Péter Pál

Vágyak - Brátán Erzsébet

Boldogság - Brátán Erzsébet, Bernárd Emese

Mindennapok - Hornyik Anna

Hírek, beszámolók - Hornyik Anna

Tömegkommunikáció és média - Szinay Balázs

A döntés - Konkoly Ramóna

Sors - Konkoly Ramóna

Pályázati hírek - Szinay Balázs

A folyóiratban található művek közléséhez a szerzők hozzájárultak. A folyóirat kereskedelmi forgalomba nem kerül, tartalma pdf formátumba letölthető, szabadon nyomtatható. Az anyag nyomtatott formában való megrendelésére lehetőség van a nyomtatás és a postaköltség árának megfizetésével. Érdeklődni ez ügyben a szinba@gmail.com email címen lehet.

Elérhetőségek:

Klubunk weboldala: www.lancolat.socialgo.com

Folyóiratunk weboldala: www.keletfolyoirat.blogspot.com

Könyvkiadás: www.wix.com/szinba/PTLKOMI

A folyóirat tartalma az *1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról* alapján szerzői jogvédelem alatt áll, bármilyen tartalom felhasználása és terjesztése a szerző/k engedélyéhez kötött.

Vegyél részt te is munkánkban és küldd be nekünk novelládat, versedet vagy cikketet stb. amit szerepeltetnél folyóiratunkban!

E-mail: szinba@gmail.com
